

Adriaan van Lidth de Jeude

PROTO MET PROBLEMEN

PROTO MET PROBLEMEN

Adriaan van Lidth de Jeude

HOOFDSTUK 1 - PITTSBURGH	5
HOOFDSTUK 2 - OP TRANSPORT	12
HOOFDSTUK 3 - AAN BOORD VAN DE MELONIA	20
HOOFDSTUK 4 - SELECTIE VAN VERDACHTE PERSONEN	25
HOOFDSTUK 5 - EEN VERSTEKELING?	31
HOOFDSTUK 6 - DE KAPING	36
HOOFDSTUK 7 - GEPAKT!	43
HOOFDSTUK 8 - DE STRIJD OM EEN PROTO	48

HOOFDSTUK 1 - PITTSBURGH

"Hoeveel dagen denk jij nog nodig te hebben, Jan?" vraagt de vader van Bob aan Jan Prins.

Aan een ruim voorziene ontbijttafel zitten Bob Evers met zijn beide ouders, Arie Roos en Jan Prins. De beide Amsterdamse jongens zijn op bezoek bij Bob en slapen in zijn gloednieuwe flat. Tijdens een van de vorige avonturen heeft Jan in Amerika een in Engeland gebouwde Nash Metropolitan uit 1960 gekocht. Bob en Arie helpen dapper mee aan de restauratie.

"Even rekenen, mister Evers," zegt Jan. "We zijn hier een week of zes geleden gekomen. Toen kreeg ik van u die mooie werkplaats in uw fabriek om die Nash op te knappen. We hebben in die periode dat uitstapje naar die valsemunterijfabriek in Ierland gemaakt en we zijn hier al weer en goeie week of drie aan de gang. Ik denk nog een kleine twee weken, als u het goedvindt!"

"Ja, natuurlijk. Geen probleem! Ik wilde het alleen even weten in verband met een nieuwe opdracht voor de afbouw van een prototype. Die is in de laatste fase en dat zou net mooi kunnen aansluiten, want ik heb wel wat ruimte nodig! Hoever ben je nu met je Nash?"

"Hij wordt morgen gespoten. Dan moeten we het interieur, dat ik nieuw besteld heb, erin bouwen. En alle zaken aansluiten. Morgen ga ik ook nog kijken, of die oude Pye-radio het nog doet."

Hij richt zich tot Bob, die naast hem aan tafel zit: "Weet jij trouwens een winkel, waar je nog oude elektronenbuizen kan kopen uit de 12-serie? Ik heb al even de radio aan een losse voeding gelegd en ik denk dat de eindbuis kassiewijle is!"

"Ja, hoor! Geen punt. Er zijn hier in Pittsburgh een hele hoop dumpzaakjes, die ook weleens nieuwe buizen verkopen. Als jij die radio morgen nog even goed nakijkt, dan kunnen we 's middags al erop uit!"

De moeder van Bob en Arie Roos naast haar luisteren aandachtig. "Kan ik je nog ergens mee helpen?" vraagt Arie voorzichtig, daarbij denkend aan hun vorige avontuur, toen hij een geheimzinnig pakje uit het portier van de Nash viste met als onvoorzien gevolg, dat zij drieën gedwongen werden helemaal naar Ierland te vliegen.

"Jazeker!" antwoordt Jan. "Varen die schepen van je vader nog steeds naar de overkant?"

"Ja, hoor! Twee maal per week, vertrekdagen dinsdag en vrijdag, beide om vijf uur 's morgens!" antwoordt Arie vlot

en dankt in gedachten zijn vader voor de degelijke stageperiode op zijn rederij in Amsterdam.

"Dan gaan we nu een datum prikken voor het vervoer naar Amsterdam van mijn Nash!" juicht Jan. "Eens kijken. Wat vind je van vrijdag over drie weken? We moeten ook nog rijden van Pittsburgh naar de haven in New York!"

"Ik zal straks meteen even onze agent bellen en een plaats reserveren! Moet jij nog uitzoeken, of je wel mag rijden met dat apparaat zonder kentekenplaat? En heb je wel gedacht aan de verzekering?"

"Oei, dat was ik bijna vergeten! Weet u, hoe dat is geregeld, mister Evers?" vroeg hij, daarbij de vader van Bob bezorgd aankijkend.

"Ja, hoor. We doen niet anders. Kijk, als ik een prototype klaar heb, dan moet-ie proefrijden. Vaak doen we dat in Europa om scoops te voorkomen!"

"Wat zijn scoops, mister Evers?" vraagt Arie tussen twee happen door. "Scoops zijn foto's van producten in hun proefperiode. Speciaal bij auto's is het zo, dat de concurrentie niet mag weten, waarmee je bezig bent. De ontwikkeling van een nieuwe auto kost vele miljoenen en als jouw plannen uitlekken, weet je concurrent precies, wat je aan het doen bent en wat niet! Nu zijn er profs en amateurs, die rondhangen op bekende racebanen, zoals de Nürburgring om daar plaatjes te schieten van prototypen under cover. Maar we testen ook in Lapland. En Mexico of Zuid-Afrika. Voor die jongens is het altijd gokken. Maar ik heb een vraagje. Ik laat onze prototypen ook altijd met Roos-boten vervoeren. Zij hebben een nette prijs en weten waarmee ze omgaan. Wij zijn bezig de laatste hand te leggen aan een protomodel. Als we nu eens dit transport combineren met onze proto. Die moet toch naar Europa. Kunnen jullie die twee auto's begeleiden en gezien de omvang van de Nash, passen ze beide in een container!"

Een beetje te enthousiast hapt Jan direct in het aanbod: "Goh, Mister Evers. Dat is een fantastisch idee! Het maakt mij absoluut niet uit of de Nash een week of wat later komt!"

"En ben jij meteen van de kosten af, slimme vrek!" zegt Arie zachtjes in het Nederlands.

"Wat zei je, Arie?" vraagt mevrouw Evers.

"O, niets bijzonders, mevrouw! Het is een goed idee van uw man om ons op de auto's te laten passen!"

"Ja, en die oppas kost je niets hoor! De overtocht is op kosten van de fabriek!"

"Reuze bedankt, mister Evers!" zegt Jan, die toch een beetje rood was aangelopen van schaamte door de pinnige opmerking van Arie maar ergens toch ook wel weer vol bewondering is voor hem, die met een simpel zinnetje vader Evers ook de reiskosten laat vergoeden. Ze eten door en Jan brengt hun op de hoogte hoe Robbie Williams het Engelse B-motorblok van 1500 cc helemaal heeft gereviseerd.

"Hij heeft in een van uw testcabines proefgedraaid, mister Evers," zegt Jan.

"Dat ding draait als een gesmeerde naaimachien! En Robbie heeft er zelfs nieuwe kleppen in gezet, zodat ik gewoon loodvrije benzine kan tanken. Dat hij daaraan gedacht heeft, vind ik fantastisch!"

"Och, het is een eerste klas mechanicus met motoren. Bovendien zit zo'n motortje niet echt moeilijk in elkaar. Je mag blij zijn, dat ik nog iemand heb, die weet hoe zo'n motor werkt! Dat leren ze tegenwoordig niet meer. Ik zal je er eens wat over vertellen. Een paar weken geleden bezocht ik een autoschool. Wat denk je? Je ziet alleen computerschermen en digitale handmeters. Praktisch nergens iemand met olie op zijn handen of een steeksleutel uit zijn overall! Ik was echt een beetje verbijsterd!"

"Leve de elektronica, hoewel dat niet voor elk merk een stap voorwaarts betekent!" merkt Jan fijntjes op.

Na het ontbijt komen ze in de fabriek aan en vader Evers informeert direct, wanneer het prototype naar Europa moet reizen. "Mijn model is over ongeveer drie tot vier weken klaar. Komt jou dat ook uit, Jan?" vraagt de vader van Bob.

"Prima, mister Evers! Hebben wij een beetje extra tijd om alles goed te doen!"

"Kom, boys!" maant Bob nu. "Je zult zien dat de tijd omvliegt en we moeten nog een behoorlijk deel van die auto afplakken voor het spuiten morgen!"

In de werkplaats aangekomen, zegt Jan tegen Bob: "Dat is wel reuze geschikt van jouw ouwe om ons die reis cadeau te doen!"

"Tja, dacht je dat echt?" lacht Bob wat geheimzinnig. "Je kan het ook zo bekijken: wij moeten toch naar Europa. Ik kom wel weer eens terug. Hierdoor spaart hij twee tot drie man van de beveiliging uit, van wie hij behalve salaris ook de terugreis moet betalen! Mag jij uitrekenen, met welke deal hij het goedkoopste uitkomt...!"

Jan kijkt enigszins verbijsterd. "Jemig, wat een slimmerd!" geeft hij dan ruiterslijk toe. Hij heeft altijd groot ontzag voor mensen, die met minimale kosten het maximum eruit weten te slepen.

De daarop volgende dagen wordt hard gewerkt aan de Nash uit 1960, die Jan in Amerika heeft gekocht. Eerst wordt de auto gespoten volgens het two-tone kleursysteem, waarvan ze de codes in het werkplaats-handboek hebben gevonden. Het casco komt keurig in de juiste kleuren gespoten uit de spuitafdeling. Ze staan met enkele collega's uit de fabriek vol bewondering te kijken naar de aparte zilvergrijze en citroengele two-tone kleuren in combinatie met vier gloednieuwe bandjes met witte randen op de zijkant.

"En reken er maar op, Jan, dat deze kwaliteit lak beter is, dan wat ze in 1960 in Engeland erop spoten! Dit is wel op waterbasis, maar er zitten nu 5 laklagen op plus een vernislaag eroverheen. Bijna niet kapot te krijgen en over roest hoeven we helemaal niet meer te praten!" zegt Bob. De dagen erna worden besteed aan het inbouwen van de bekleding, stoelen en dergelijke. De nieuwe bedrading wordt weggewerkt langs de deurdorpels en Jan voert een hevige strijd met de Pye-radio, waarvan inderdaad de eindbuis kapot is. Met Bob koopt hij een nieuwe en meteen enkele elektrolytische condensatoren, die hij niet vertrouwt.

"Zeg Arie? Heb jij niet bij al die informatie over de Nash ook het schema en de onderdelenlijst gedownload? Ik kan ze nergens vinden en een week of wat geleden weet ik zeker, dat jij ze me liet zien! Weet jij waar dat is gebleven?"

"Klopt als een bus, Jan. Ja, ik heb dat inderdaad van het net geplukt en toen aan jou gegeven. Heb jij niet van al de elektrische zaken van die auto een aparte map gemaakt. Kijk maar eens in die kast. Wedden dat je ze netjes in een ordner hebt opgeborgen?"

Arie wijst op een kast en loopt weg. Jan opent de kastdeur en slaakt een kreet van blijdschap. "Yes, dat is de map. Nu herken ik hem weer. Bedankt, Arie!" maar die hoort de boodschap al niet meer.

Jan slaat de map open en vindt al gauw wat hij zoekt. Gebruiksaanwijzing, schema en onderdelenlijst. Gelukkig staan de anode en kathodespanningen erbij en na wat meten stelt hij al gauw vast welke componenten kapot zijn. Hij vervangt die onderdelen en na wat geknutsel met de soldeerbout klinkt ineens in de werkplaats: "Hello guys. Dit is station Pittsburgh. Het beste radiostation van

Pennsylvania. Beter nog: het beste radiostation aan de Oostkust!" bralt de stem van de verhitte dj door een losse speakerkast.

"Hij doet het dus!" stelt Jan kalm vast.

"Die ga ik straks inbouwen! Bob, hoe ver ben jij met het dashboard?"

"Schiet al reuze op, Jan! Die radio kan er vanmiddag wel in. Het lijkt me trouwens handiger eerst het losse luidsprekerkastje te monteren. Geef maar hier, dan doe ik dat wel even!"

Arie komt binnen met een blad vol broodjes en aan zijn elleboog hangt een mandje met drie magnumflessen Coca-Cola. "Waar heb je dat nu weer vandaan, dikke?" vraagt Jan plagend.

"Is dat al voorraad voor de overtocht, Arie?" plaagt Bob er achteraan.

"Och, stik jullie allebei. Nee, dit is onze lunch. We verdoen altijd zoveel kostbare tijd in de kantine door al die vragen van die mensen. Hoever we al zijn. Of ze iets kunnen doen en zo. Om van ongevraagde adviezen maar niet te spreken! Dus bedacht ik, dat we onze lunch net zo goed hier konden eten!"

"Slim uitgevonden, Arie! Ik kreeg ook al een beetje genoeg aan die goedbedoelde aandacht. Laten we maar eerst gaan eten!" zegt Jan.

"Heb jij nog met de vader van Bob gesproken over het vervoer? En heb je toen ook gevraagd, waar we moeten zijn?"

"Ja, ik heb al overlegd. Bobs vader heeft toch een autotrailer? Dat apparaat, waarmee we jouw Nash hebben opgehaald, weet je nog wel? Daar gaat het prototype in onder een op maat gemaakt zeil. En jouw Nash kan daar ook bij. De chauffeur van de fabriek rijdt dan naar de Roos-terminal in de haven van New York."

"Je bedoelt, dat de Roos-rederij een eigen terminal heeft in de haven?"

"Ja. Mijn vader heeft die jaren geleden geclaimd omdat hij wel zag, dat de zeevrachten tussen Europa en de States enorm zouden toenemen. En met twee verladingen per week ben je geen kleintje in deze business!"

"En kan je ook een beetje behoorlijk slapen op die boten in een nette hut of moeten we tussen de olie- en dieselgeuren pitten?"

"Neen hoor! Onze schepen hebben voor passagiers accommodatie al naar gelang de grootte zes, tien tot wel twaalf hutten, waar je rustig op het gebonk van de twee diesels van elk ruim 8.000 pk lekker kunt ronken!" plaagt

Arie, wetende, dat Jan niet erg gecharmeerd is van storende geluiden, als hij wil slapen.

"Zo!" reageert Jan. "Zestienduizend pk samen? Dat moet wel een fraai geluid opleveren!" geeft hij als verbazende reactie en Arie ziet zijn grap in het water vallen.

"Kom," zegt Jan na de lunch. "Ik ga die autoradio maar eens inbouwen. Welke kleur heb jij de geschakelde plus gegeven, Bob?"

"Bruin met een blauwe streep, Jan. Kleurnummer 36, net zoals in het schema staat!"

"Goed zo. Zo origineel mogelijk is mijn slogan! Waar is Arie nou ineens gebleven?"

"Ik weet het niet. Hij liep net weg. Misschien even naar de WC. Zou me niet verbazen. Hij heeft zo'n tweeliterfles van Coca-Cola helemaal opgedronken!"

De deur gaat open en op een karretje met zwenkwielen komt binnengerold. "Hier zijn je twee stoelen en de hemelbekleding, Jan. Waar kan ik die neerleggen? Dan haal ik het bankje en de vloerbedekking nog even op!" klinkt de opgewekte stem van Arie achter het karretje.

"O, Arie. Fantastisch. Reuze bedankt. Zet ze maar naast de werkbank, wil je!"

Gedrieën werken ze hard aan de auto. Na de radio volgt de montage van het stuur. De vloerbedekking en het dakhemeltje leveren wat problemen op door maatverschillen. Gelukkig brengt de bekleeder uit de fabriek uitkomst. De stoelen worden op hun rails geplaatst en de achterbank past als gegoten. Het bagagedeksel wordt gemonteerd. Dan bellen ze Robbie Williams op.

"Hi, Rob. Heb jij het erg druk? We wilden namelijk de motor gaan starten van de Nash en een kort ritje over het fabrieksterrein maken. Jij hebt er zo hard aan gewerkt: wil jij mee op haar maiden trip?"

"Yes! Sure! Wat een geweldig aardig idee van jullie. Ik kan hier wel even weg. Tot straks!"

Robbie stapt even later de werkplaats binnen. "Zoool! Dat ziet er super uit! Wat een kleuren zeg! Moest je nu eens proberen te verkopen. Je zou geld moeten toegeven! Maar wel origineel uit die tijd, niet?"

"Fijn, dat je hem mooi vindt, Robbie. Kom, we gaan een ritje maken. Arie, heb jij de camera klaar?"

"Jawel, regisseur Jan!"

De auto wordt voorzichtig naar buiten geduwd.

"Alle vloeistoffen gecontroleerd, Bob?" vraagt Jan nog bezorgd, alsof het een vliegtuig betreft.

"Fully loaded, chef Jan!" antwoordt Bob wat plechtig. Ook hij is een beetje gespannen. Diep in zijn binnenste gelooft hij niet echt, dat zo'n klein karretje nog kan rijden ook.

Jan neemt voorzichtig plaats achter het stuur en Robbie gaat op de passagiersstoel zitten.

Jan steekt de sleutel in het contactslot en start. En inderdaad, het motortje draait er lustig op los. "Hij doet het. Hij doet het!" juicht Bob als hij van zijn verbazing is bekomen. Arie legt vast hoe de eerste voorzichtige meters worden afgelegd. Jan schakelt voorzichtig door naar zijn tweede versnelling en draait een rondje buiten het fabrieksgebouw. Dan wisselen Jan en Robbie van plaats, zodat de motorreparateur ook even kan voelen hoe het is met zo'n auto zonder stuur- of rembekrachtiging te rijden. Robbie komt er vermoeid uit.

"Tjonge! Dat is pas werken zeg! Die koppeling moet je ongeveer met twee voeten indrukken, anders werkt hij niet! Ik hoop dat de stoelen goed op hun rails zitten, zoveel kracht moet je zetten!" klaagt hij. "Als jullie nog wat tijd hebben, kan ik er wel een bekrachtiging in zetten voor de koppeling en de remmen!"

"Tja," zegt Jan. "Eigenlijk was het mijn bedoeling hem zo origineel als mogelijk te houden. Aan de andere kant heb je gelijk: het is echt zwaar werken! Vertel op: wat kost het en hoeveel tijd heb je nodig?"

"Ach, ik heb nog wel een setje liggen. Gebruikt, maar goed. Laten we zeggen 50 dollar. Bouw ik hem ook voor je in!"

"Top!" zegt Jan. "Maar heb jij tijd om dat morgen of uiterlijk overmorgen te doen?"

"Geen probleem hoor! Desnoods werk ik er 's avonds even aan. Zoveel werk is het niet. Een uurtje of vier, hooguit!"

"Doen we! Wil je nog een rondje?"

In hun enthousiasme merken ze niet dat op een nabijgelegen heuvel hun bewegingen aandachtig worden gevolgd door een man in een grote, witte Ford stationwagen, kijkend door een sterke legerkijker.

HOOFDSTUK 2 - OP TRANSPORT

"Voorzichtig nu. Ja. Nog een beetje. Nu langzaam achteruit. Houd je stuur recht!"

Vader Evers is doodsbezorgd en staat allerlei aanwijzingen te geven om het kostbare prototype in de container te krijgen. Vier monteurs in keurige overalls met de fabriekskleuren duwen voorzichtig de wagen uit de fabriekshal en naar een hellingbaan achteruit de container in. Uiteindelijk staat het proefmodel op zijn plaats en wordt aan de vloer verankerd met kettingen en spanbanden.

"Zo, die staat!" en hij wist met zijn hand langs zijn natte voorhoofd.

"John, pak jij het afdekzeil even?"

De monteur legt samen met anderen het zeil over de auto en gordt deze aan de onderkant rondom vast.

"En nu het meest kostbare: de Nash Metropolitan van Jan!" maakt vader Evers een grapje.

"U houdt me voor de gek, mister Evers!" zegt Jan.

"Maar nu in ernst: hoeveel is uw prototype waard? Of liever: hoeveel heeft het gekost?"

"Dat heb je waarschijnlijk nog nooit bij elkaar gezien, jongen!" zegt vader Evers. "Maar reken op meer dan 8 miljoen harde dollars! Er is aan dit model ongeveer drie jaar gewerkt. En dat is voor een nieuwe auto bijzonder kort! We hebben overigens de bodemplaat afgeleid van een vorig type, omdat die kwalitatief geheel voldeed aan onze eisen. Ook aan de motoren hoefden we relatief weinig te doen: we hebben een uitstekende reeks benzine- en dieselmotoren, die er goed in passen. Deze hier loopt op loodvrije benzine met een octaangetal van 95 en is speciaal afgeregeld op de in Europa verkrijgbare benzinekwaliteit. Maar het leeuwendeel van de kosten zit toch in de nieuwe, elektronische en veelgevraagde technische snufjes, die erin zijn aangebracht. De researchkosten daarvan zijn enorm hoog en er zitten in sommige schakelingen zelfs custom-made chips!"

"Wat zijn dat, mister Evers? Custom-made chips?" vraagt Arie.

"Dat zijn geïntegreerde schakelingen, zoals IC's, die je in digitale horloges, rekenmachines, computers en DVD-spelers vindt. Maar dan zijn deze uitsluitend voor onze fabriek ontworpen en gebouwd. Er is dus geen andere fabrikant, die deze chips kan kopen of laten namaken. Wij betalen er ook nog eens een hele berg octrooirechten over! En zo kom je dus aan ruim acht miljoen dollar!"

"Jemig! Ja, u heeft gelijk! Dat is inderdaad een hoop geld!"

"En daarom vraag ik jullie er goed op te passen. Neen, ik meen het! Jullie willen vast niet weten hoeveel prototypes er worden gestolen. Op die manier krijgt de concurrentie voor een schijntje onze nieuwste schakelingen en ontwerpen in handen, wat hun een duur researchlab bespaart! Om maar niet te spreken van patenten, die in verkeerde handen vallen. Dus alsjeblieft: ogen en oren open!"

"Maar onderweg kan er toch niets gebeuren. De enige twee lastige punten zijn het inladen in de boot in de haven van New York en het uitladen in Amsterdam."

"Ja, daar heb je wel gelijk in, maar je kan je ongetwijfeld die heibel in Honolulu herinneren of niet? Toen was-ie toch maar mooi verdwenen. Dat wil ik niet nog een keer!"

"We zullen extreem opletten van voren en van achteren, mister Evers!" verzekert Arie.

"Ik heb echter nog een andere vraag. Wat doen we in Amsterdam als het apparaat is uitgeladen?"

"De hele container gaat in een douaneloods van Roos. Jullie krijgen aparte vrachtpapieren mee, zodat je de Nash daar kunt uitladen en door douane en zo officieel kunt importeren. Hoe dat verder in Nederland gaat, weten jullie beter dan ik! Het prototype blijft daar achter en wordt daags erna opgehaald door een fabrieksrijder en in transitio naar Duitsland gereden om in Nürburg enkele rondproeven te rijden!"

"Moeten wij ook nog bij die overdracht zijn?"

"Alleen als je het leuk vindt. Ik zal je wel een pasje meegeven, zodat je erbij kunt zijn!"

Hij draait zich om en kijkt met de jongens, hoe de Nash wordt ingeladen en stevig wordt verankerd met spanbanden.

"Zo, dan gaan ze morgen rijden. Tegen die tijd is ook de hele papierwinkel klaar. Als niets tegen zit, verwacht ik, dat ze de container overmorgen in het schip laden. Dan is het woensdag, zodat ze vrijdag kunnen gaan varen! Klopt toch, hè Arie?"

"Als een zwerende vinger, mister Evers!" antwoordt Arie.

Bobs vader kijkt wat bedenkelijk naar zijn hand en trekt een verbaasd gezicht. Bob moet lachen, want hij kent die uitdrukking al.

"Kom, we hebben wel even een drankje verdiend! John, trommel jij de mensen ook even bij elkaar. We gaan even wat drinken in de kantine. Vanmiddag controleren we alle spanbanden nog even en dan kan-ie dicht!"

De witte Ford stationwagen staat weer op de heuvel en de berijder kijkt met zijn legerkijker aandachtig naar de gebeurtenissen op het fabrieksterrein.

De volgende dagen worden besteed aan wat hulp bij de verdere inrichting van de nieuwe flat van Bob. De laatste verhuisdozen worden uitgepakt en de flat wordt verder bewoonbaar gemaakt. Ze besteden ook nog tijd aan typisch toeristische bezoeken aan Pittsburgh en hun verlangen naar de bootreis neemt sluimerend toe.

Op hun laatste dag genieten Bob, Jan en Arie van een heerlijke lunch bij de ouders van Bob. Moeder Evers is een voortreffelijke kok, zoals Arie veelvuldig zal beamen.

"Nou, jullie gaan straks neer New York! Spannend, hoor! Hebben jullie al eens eerder gevaren op zo'n grote boot?" vraagt moeder Evers belangstellend.

"Och, een hele tijd geleden! Toen zaten we op een vrachtschip in de Stille Zuidzee!" antwoordt Jan beleefd.

"Och, natuurlijk! Dat avontuur was ik al helemaal vergeten. Ik word echt een dagje ouder! Maar in elk geval dan een weerzien morgenochtend, niet?"

"Dat is zeker zo, mevrouw. Alleen zijn we hierbij nog ook nog een stel babysitters! Over twee stukjes blik, nota bene!" zegt Arie.

"Ho, ho, jongeman Arie!" protesteert nu de vader van Bob.

"Uit blik maken we ze allang niet meer, hè. US Steel van de beste kwaliteit. En bovendien behoorlijk kostbaar!"

"Sorry, u heeft gelijk. Het was ook maar bij wijze van spreken. In ons land heb je het over blik, als je een auto ziet!"

"Maar dat neemt niet weg, dat je je inderdaad als een babysitter mag gedragen, hoor!" lacht vader Evers nu mee.

"Het spijt me deze gezellige dis te moeten onderbreken, maar ik moet even kijken hoe laat we hier weg moeten!" onderbreekt Jan nogal zakelijk de geanimeerde maaltijd.

"De Melonia vaart om stipt 05.00 uur af. Laatste belading vindt plaats rond middernacht. We moeten uiterlijk 2 uur daarna aan boord zijn. Dat is dus rond 02.00 uur. Hoever is het van hier naar de havens in New York?"

"Bijna 400 mijl. Om precies te zijn 386 mijl. Dat is ruim 620 kilometer!" rekt Bob vlotjes uit. "Toch een voordeel, dat je goed hebt leren rekenen vroeger op school, is het niet? Daar heb je je hele leven plezier van!" merkt Bobs vader op.

"Ja, dat is waar!" antwoordt Bob. "Maar om terug te komen op de vraag van Jan: vader heeft aangeboden ons

weg te brengen met de auto. Het zal wel te maken hebben met zijn bijgeloof, dat hij de container nog ten afscheid moet kussen of zo...?" daarbij zijn vader wat schalks aankijkend.

"Ha, ha, ha! Leuk, zo'n zoon! Maar ik ben nogal precies en ik slaap pas gerust, als ik zeker weet, dat alles in orde is!"

"Fijn, maar heb je dan niet bedacht, dat die container al twee dagen geleden is ingeladen? Die staat gewoon diep in het ruim en daar kan je vast niet zomaar bij!"

"Och, ja! Dat is waar ook. Was ik even vergeten! Evengoed breng ik jullie toch weg! Afspraak is afspraak! We vertrekken over een uurtje! Hebben we alle tijd aan ons en ik mag toch niet harder dan 60 mijl!"

De koffers staan in de auto. Er wordt hartelijk afscheid genomen van moeder Evers, die hun goede reis wenst. Onderweg is er niet veel om over te praten, maar als ze het haventerrein oprijden, zijn de gesprekken niet van de lucht. Bordjes verwijzen naar de terminals van de verschillende reders en vlot rijden ze daardoor naar de Roos-haven.

"Jemig, dat is geen kleintje!" roept Jan uit als hij de Melonia ziet. "Wat betekent die naam eigenlijk, Arie?"

"Oh, dat is een soort roos," zegt Arie achteloos en kijkt zoals altijd naar de roos op de schoorsteen, het logo van de rederij van zijn vader.

"Overigens is dit een van de oudste en kleinste schepen, hoor!" vertelt Arie. "Dit schip is door Verolme gebouwd en is bijna 160 meter lang en 20 meter breed. Er is plaats voor 10 passagiers! Zijn topsnelheid is 17 zeemijlen per uur. Dat is net zo hard als een bromfiets mag rijden binnen de bebouwde kom: ruim 30 kilometer per uur!"

Hij denkt bij zichzelf, dat hij maar niet zal vertellen, dat juist dit schip al is verkocht aan de Chinezen om gesloopt te worden.

"Zo, dat is niet een van de snelste! Als we morgenochtend om vijf uur vertrekken, wanneer zijn we dan in Amsterdam?" klaagt Bob, die reizen eigenlijk maar verloren tijd vindt.

"Laat me even rekenen, Bob," zegt Jan, die van hun drieën verreweg het beste kan goochelen met getallen.

"Amsterdam ligt pakweg 8.100 kilometer hier vandaan. Als het schip gemiddeld die dertig kilometer per uur haalt, dan doet hij er 8100 gedeeld door dertig is 270 uur over. Dat is dus gedeeld door 24 ongeveer 11 dagen! Rond dat maar af op een kleine twee weken, want in de havens mag hij niet onder volle stoom varen!"

"Twee weken? Maar dat is belachelijk lang! Kunnen wij niet met het vliegtuig?"

"Bob! Zeur niet! Ten eerste heb je je akkoord verklaard op mijn prototype te passen en ten tweede krijg je de reis van mij cadeau inclusief eten, drinken en voor jou ook de terugreis. Maar dan mag je vliegen! O.K.?" stelt zijn vader licht geïrriteerd vast.

"O.K., dad!" geeft Bob zich gewonnen.

Ze halen de koffers uit de auto als een witte Ford stationwagen het Roos-terrein opdraait. Hij rijdt snel langs hen heen naar een loods aan de andere kant. Jan zegt: "Hé! Die heb ik ergens eerder zien staan!"

"Maak je daar maar geen zorgen over, Jan. Na de SUV is een stationwagen de best verkochte auto in de States. Die Fords zijn reuze gewild, want ze hebben een hele diepe laadbak en je ziet die dingen dan ook overal rijden. Als je ze gezien hebt, dan was dat zeker gisteren in Pittsburgh, toen we met zijn drieën in de stad waren!" zegt Bob.

"Het is nu tien uur. Wat denken jullie? Is er aan boord iets te drinken te krijgen? Ik trakteer!" zegt Bobs vader.

"Gaan we gewoon proberen, mister Evers. Ik denk, dat mijn naam wel een handje kan helpen!" antwoordt Arie Roos en stevent op de loopplank af.

"Ik val aan! Volg mij!" roept Arie achterom.

"Hee, dat ken ik ergens van" zegt Bob. "Zei een Nederlandse admiraal niet zoiets?"

"Goed geraden, Bobbie. Leuk te merken, dat je zo in onze geschiedenis bent geïnteresseerd! Ja, onze Karel Doorman zei dat, toen hij in de Tweede Wereldoorlog begin 1942 de order kreeg de Japanse vloot bij Indië aan te vallen. Met deze woorden volgde zijn hele eskader met helaas een negatieve afloop! Wist je trouwens, dat het heel onwaarschijnlijk is, dat hij een in het Nederlands gestelde order gegeven heeft, terwijl hij als commandant van een internationale vloot eenheid moest optreden? Veel logischer is natuurlijk, dat hij de order: 'All ships follow me!' heeft gegeven. Het blijft echter een wijdverbreid misverstand, hoewel een later aan hem opgedragen schip toch die vier Engelse woorden droeg!"

Boven aan de loopplank worden ze opgewacht door de tweede stuurman. "Goedenavond. Mijn naam is Arie Roos. Wij hebben drie hutten geboekt. En ik heb een verzoekje. Wij hebben een nogal lange autorit achter de rug. Kunnen we aan boord iets te drinken krijgen? Enne... misschien ook wat te eten?"

"Goedenavond mijnheer Roos. Mijn naam is Willy Bos. Ik ben de tweede stuurman op dit schip, de Melonia. Van harte welkom! Niet het allermooiste schip, dat uw vader heeft, maar wel een heel betrouwbaar! Ik zal u even voorgaan naar uw hutten. Natuurlijk kunt u in de lounge iets te drinken krijgen. En dat eten komt ook dik in orde, ha, ha. Hm. Sorry! Ik wilde u niet beledigen! Wilt u mij maar volgen?"

"Geen probleem hoor, heer Willy. Maar als mijn maag knort, dan begint mijn mond automatisch naar voedsel te vragen. Ik krijg dat maar niet onderdrukt!"

Arie kijkt om, knipoogt naar de rest van het gezelschap en ziet drie lachende gezichten. Ze krijgen alle drie keurige hutten met patrijspoort en maken in de lounge kennis met de kok Janus van Appel. Het botert direct tussen Arie en Janus, die met zijn omvang duidelijk maakt ook wel van veel en lekker eten te houden. Ze gaan aan tafel zitten en Janus vraagt wat ze willen hebben. Binnen de kortste tijd staan er vier borden uitstekende nasi en vier glazen vers getapt bier op tafel. De vier vallen aan alsof zij in geen drie dagen te eten hebben gehad en een slordige 20 minuten later staan er vier lege borden en glazen.

"Ik drink nog een biertje en dan ga ik ervan door, jongens!" zegt Bobs vader. Ze krijgen nog vier bier en Jan vraagt wat ongerust: "Mister Evers? Moet u dat hele stuk nu weer terugrijden?"

"Nee hoor!" glimlacht Evers, inwendig verrast om zoveel bezorgdheid. "Ik heb in New York morgen een bespreking. Germaine, mijn secretaresse heeft een hotel voor me geboekt. En morgen na de lunch rijd ik rustig terug!"

"Zijn er nog zeken of dingen, die wij moeten weten voor bij het uitladen in Amsterdam, mister Evers?" vraagt Arie.

"Ik kan zo niets bedenken. Ik heb Bob alle papieren gegeven. Vrachtbrief, Exportverklaring, VAT-formulier, jullie pasjes bij het uitladen uit de container. De fabrieksrijder, die de auto naar Duitsland rijdt, heet John Velos. Nummerplaten zijn al gemonteerd. Nee, ik zou zo verder niets weten. Als me nog iets te binnen schiet, bel of mail ik jullie wel. Jullie zitten toch een kleine twee weken op dat schip. Well, boys! Pas goed op! Niet met vreemde mannen meegaan en geen grote wandelingen ondernemen, hè? All the best! Oh, ja. Voordat ik het vergeet. Ik weet natuurlijk niet of jullie het leuk vinden en ik hoop dat jullie ook de tijd ervoor hebben. Maar... Hoe zouden jullie het vinden bij die proefritten op de Nürburgring aanwezig te zijn? Je kan daar als gewone

sterveling natuurlijk niet zomaar naar binnen. Ik heb hier drie doorlopende passen, die een maand geldig zijn. Ik verwacht dat we over drie weken daar gaan starten met de proeven. En vanaf dat moment is deze maandkaart dus onbepaald geldig. Als jullie wat anders willen doen, mag dat natuurlijk ook!"

"Maar dat is een reuze verrassing, mister Evers! Heel hartelijk bedankt. Jullie gaan toch ook mee? Of niet?" Jan kijkt vragend naar Bob en Arie, die aan een klein rondedansje zijn begonnen. "Schitterend idee, dad! Thanks very much! Tuurlijk komen wij. Zo'n kans krijg je maar eens in je leven!"

"Lijkt me prachtig om dat eens mee te maken! Dank u wel, mister Evers!" valt ook Arie nu bij. "Goed! Ik zal er dan ook zijn! Dan kunnen we daarna die beroemde Sauerkraut-schotel van die Duitsers eens proeven."

"Ik heb geen flauw idee wat het is, maar het klinkt in elk geval erg Duits! See you, boys! Take care!"

Bobs vader draait zich om en verlaat de Melonia.

"Vertel eens, Arie. Wat is Sauerkraut?" vraagt Bob nieuwsgierig.

"Oh, dat is gewoon zuurkool. Meestal krijg je er een dikke worst bij. En saus. En soms zitten er ook peperkorrels doorheen. Als je er maar een heel groot glas bier bij zet, dan is het wel te pruimen!"

"Pruimen? Zitten er dan ook vruchten in?" vraagt Bob verbaasd om die combinatie.

"Nee, joh. Wij zeggen, als het wat minder lekker is: dat is wel te pruimen. Een soort eten met gezonde tegenzin. Heeft niks met die paarse dingen aan een boom te maken!" lacht Arie bij zijn uitleg.

"Waarom zegt Jan niks?" vraagt Arie en ze draaien zich om. Jan is op een stoel gezakt en slaapt. "Kijk, dat is nou eens verstandig. Gaan wij nu ook doen. Ik ga absoluut niet wachten tot het schip morgen om vijf uur uitvaart. Kom. We maken Jan wakker en brengen hem naar zijn hut."

"Jan, wake up! Poesies. Woef, woef!"

Jan schrikt wakker en kijkt hen met twee lodderige ogen aan. "Waar zijn we?" Hij kijkt even rond en realiseert zich dan, dat ze op de Melonia zitten. "Och, ik was zeker even weggedut. Laten we maar gaan slapen!"

Ze lachen en lopen naar hun hutten na Janus hartelijk bedankt te hebben voor het maal.

"Geen punt hoor. Als jullie honger hebben, kom je maar bij mij! Ik heb altijd wel iets eetbaars op het vuur staan!"

"Wat eten we morgen, Janus?" vraagt Arie.

"Zuurkool met worst, Arie!"

Ze barsten alle drie hartelijk in lachen uit, Janus verbijsterd achterlatend met de vraag wat er nou zo grappig is aan zuurkool met worst.

HOOFDSTUK 3 - AAN BOORD VAN DE MELONIA

De volgende dag zitten Bob, Jan en Arie fris gewassen met netjes gekamde haren aan het ontbijt. Aan een andere tafel zit een man van een jaar of midden dertig, die hen kort toeknikt als groet. "Dat doen de Duitsers ook altijd. Ten minste de wat oudere generatie. Als je die een hand geeft, knikken ze met hun hoofd en sommigen doen dat zo overtuigend, dat het lijkt of hun kop eraf rolt!"

Bob verslikt zich in zijn koffie van het lachen. "Ik zie dat zo voor me, zoals jij dat vertelt, Jan! Een hele rij van die knikkende hoofden!"

"Ja, en de echt oude Duitser klakt dan ook nog met de hakken van zijn schoenen tegen elkaar. Maar gelukkig gaan die oude gewoonten bij het aantreden van een jongere generatie er een beetje uit!"

Ze kijken op als een jong verliefd stel de eetzaal betreedt. Ze gaan bij het raam zitten en hebben zo op het oog alleen oog voor elkaar. Weer gaat de deur open om een gezette zeeman binnen te laten, die bij het zien van het stelletje gauw zijn pet afdoet. "Goedemorgen allen tezaam!" roept hij en krijgt verschillende reacties. Bob, Jan en Arie zeggen beleefd: "Ook goedemorgen!" En de Duits uitzierende man knikt alleen maar. Tenslotte maken twee mannen opwachting in de eetafdeling van het schip. Sportief gekleed in trui en rond een jaar of veertig groeten ze iedereen met: "Goedemorgen," en gaan in een hoek zitten.

"Zo te zien is de boot niet volgeboekt, Arie! Is dit nu een verliespost voor je vader?" vraagt Jan.

"Nee, hoor. Het is in de eerste plaats een vrachtboot en daaraan wordt goed verdiend. Bovendien betalen de passagiers voor hun eigen overtocht en maaltijden. We zijn nu..." Arie kijkt even rond, "met negen. Die open plaats is allang terugverdiend!"

Bob onderbreekt Arie en zegt: "Stel je nu eens voor, dat er een of twee bedrijfsspijnen het op ons prototype hebben voorzien. En dat die ze hier aan boord zijn. Wie van hun zouden jullie dan aanwijzen in deze eetzaal?"

"Leuke vraag Bobbie. Een beetje hypothetisch misschien? Maar vooruit! Ik gok op die twee, die het laatst binnenkwamen. Laten we ze Jut en Jul noemen!" zegt Arie.

"Oh, nee! Je zit helemaal verkeerd, dikke! Het is absoluut die man met zijn Duitse hoofdknik! Die noem ik Adolf!"

"Zo, lekkere keuze! Maar O.K.," zegt Arie.

"Wat is jouw keuze, Bob?"

"Well... als ik nou een hele slimme concurrent was, dan zou ik een type kiezen, waaraan niemand denkt. Zoals die zeeman of het verliefde stel! Ik twijfel dus tussen die twee. Maar goed. Ik zal ze eerst namen geven. Ons stelletje heet Romeo en Julia. En onze zeebonk gewoon Pet. Naar zijn hoofddekseel. Zal-ie tijdens zijn slaap ook wel niet afzetten! En nu moet ik nog kiezen ook! Ik ga voor Romeo en Julia! Tenminste voorlopig."

"Ik kan je gedachtegang wel volgen, Bobbie. Dat van er absoluut niet op lijken. Maar ik heb een ander plan om erachter te komen wie de spionnen zijn. Vroeg of laat moeten zij of hij contact met ons opnemen. Laten we ervan uitgaan, dat het er twee zijn. We zijn nauwelijks de haven van New York uit en er is nog helemaal geen noodzaak om ons nu al te benaderen. Dat zal pas gebeuren, als we in het zicht van de Amsterdamse haven komen. We hebben dus twee weken de tijd om erachter te komen, wie wie is!"

"Zit wat in. Die redenering klopt wel aardig, Jan," zegt Bob. "Maar ik ga toch even wat persoonsbeschrijvingen doorzenden aan onze bedrijfsdetective. Eens kijken, of hij wat kan uitvinden!"

Terug in hun hutten pakt Bob een laptop uit zijn tas. Hij rommelt wat met draden en begint snel een verhaal te typen op het toetsenbord. "Zo, klaar!" zegt hij enkele minuten later. "Ik heb een mooi verhaal aan Dick Wood verzonden via mijn wireless aansluiting. Kijken, waarmee hij terugkomt!"

De jongens gaan aan dek kijken om te constateren, dat New York al achter hen ligt. Het is een zonnige en praktisch windstille dag. "We zullen wel een gunstige snelheid halen op deze manier. Ik hoop dat het zo blijft," verbreekt Bob de stilte.

"Zeg Arie, denk je dat we straks even op de brug mogen kijken?"

"Ik zal het meteen aan Willy vragen. Kijk, we boffen, daar komt hij net aan!"

De tweede stuurman nadert ons trio. "Zo, de Roos-groep! Lekker geslapen, heren?"

"Prima, Willy. De bedden zijn uitstekend! En we hebben heerlijk ontbeten!"

"Mooi zo. Niets beter dan een tevreden klant!" zegt Willy en wil doorlopen. Arie houdt hem echter vriendelijk tegen en vraagt: "Zeg, Willy? Is er een mogelijkheid om boven op de brug te kijken?"

"Helemaal geen probleem, heer Roos! Kom maar mee!"

Ze beklimmen enkele trappen en gaan aan de bakboordzijde de stuurhut binnen, waar de kapitein en een stuurman aanwezig zijn.

"De Roos-groep, kapitein!" meldt Willy hun aan.

"Ah! Heren. Wees welkom op mijn nederige schip van de Roos-rederij. Het is al een oud beestje, maar zij vaart nog voortreffelijk. Geen lekken, geen roest en twee motoren, die draaien als een lier!" verwelkomt de kapitein met een mooie witte baard om zijn kin op hartelijke wijze de drie knapen. Keurig gekleed in een uniform van de koopvaardij met vier goud geweven banden om de manchetten van zijn mouwen. "Mijn naam is Willemse. Jakob Willemse. Ik vaar al meer dan dertig jaar voor de rederij Roos!" wijzend op een Roos-speld op zijn revers. "Ik moet nog klein jaar en dit is mijn laatste schip!"

"Goedemorgen, kapitein!" antwoorden de jongens in koor.

"Mijn naam is Jan Prins. Mag ik u iets vragen, kapitein?"

"Tuurlijk, Jan!"

"Ik heb eens in specificaties van schepen gekeken en daar kom ik afkortingen tegen als BRT, NRT en DWT. Maar welke geeft nu aan, hoeveel je in een schip kan laden?"

"Hele goede vraag, Jan. Er is veel misverstand over. De eerste twee gaan helemaal niet over gewichten, maar inhoudsmaten. BRT staat voor Bruto Register Ton en geeft aan de geheel inhoud van het schip in kubieke voet of bijna 2,4 kubieke meter. Dat is exclusief de onproductieve ruimte, zoals hutten voor bemanning. NRT geeft de inhoudsmaat aan voor vracht- en passagierruimte. Het te laden gewicht wordt aangegeven door DWT. Dat staat voor Dead Weight Tonnage en hierbij is meestal het gewicht van het schip inbegrepen. Voor de Melonia geldt, dat dat bijna 10.000 ton is. Oftewel een miljoen kilo!"

De kapitein draait zich om en zegt: "Koersaanpassing, stuur! We gaan op drie zeven en vijftig!"

"Drie zeven en vijftig, kapitein!"

De boot draait een klein beetje naar bakboord.

"Als we dit niet doen, komen we in donker Afrika terecht!" legt de kapitein uit.

"Als er nu iets gebeurt met uzelf, kapitein. Wie neemt dan het roer over?" wil Bob weten.

"Het is gelukkig minder dramatisch dan in een vliegtuig, waar de snelheden en de technologie veel hoger ligt" glimlacht de kapitein, "maar hier is het zo, dat wij rond de 50 bemanningsleden aan boord hebben. Minstens 10

procent daarvan heeft doorgeleerd, zeg maar. In elk geval kunnen twee man samen onder schippersverantwoordelijkheid het schip volledig laten varen. Dus stel, dat ik een hartaanval of zo krijg, dan is stuur hier," wijzend op de man, die het roer bedient, "de directe opvolger aan het stuurwiel. Hij krijgt dan prompt ondersteuning van een collega. En dan hebben we hier nog altijd onze mister Sparks!"

De kapitein opent achter op de brug een deur naar de marconistenhut achter de stuurstand.

"Maak kennis met Roger Slikkeveer, onze marconist!"

Achter een indrukwekkend paneel vol met meters en schakelaars staat een man van rond de veertig op uit zijn draaistoel en zegt de jongens hartelijk goedendag.

"Waarom is uw bijnaam eigenlijk mister Sparks, Roger?" vraagt Arie.

"Oh, dat is al uit de begintijd van de radio's. Toen Marconi eenmaal zijn morseschrift had gemaakt, werd er over de hele wereld hard gewerkt aan de installatie van grote kortegolfzenders. Die werkten meestal volgens het vonkenboogprincipe. Die dingen werden, bij gebrek aan wat anders, ook op schepen gemonteerd en het Engelse woord voor vonk is spark! De marconist komt zo aan zijn bijnaam!"

"Leuk verhaal, Roger! Bedankt! Kom, we gaan lunchen, hoop ik, want ik rammel alweer van de honger!"

Ze lachen allemaal, maar Arie is doodernstig en neemt afscheid van de bemanning op de brug en daalt de trap af. Bob en Arie volgen. Janus heeft voor het middageten een soep op het menu staan en verder koude sla met brood en beleg. Tijdens het eten komt de zeeman op hen af. "Middag, heren. Mag ik u iets vragen?"

De drie houden hun adem in, maar het is onschuldig.

"Mag ik misschien even uw zoutpotje lenen? Dank u!" terwijl Pet het busje aanpakt van Jan, die het aanreikt. "Alstublieft!"

"Nou ja! Het is een vorm van contact leggen, of niet?" Bob kijkt zijn beide vrienden aan.

"Ja, je hebt gelijk. We wachten rustig verder af!" zegt Arie.

"Ik ben wat moe geworden van die zeelucht. Ik denk, dat ik maar even ga slapen!"

Het is na het avondeten, waarbij Bob voor het eerst van zijn leven zuurkool proefde met een wat verwrongen gezicht, als op zijn PC een bericht binnenkomt van Dick Wood.

"Nou, dat schiet niet erg op! We hebben dus in feite vier verdachten, die ons prototype willen stelen: Pet, Adolf, Romeo en Julia en Jut en Jul. Volgens zijn antwoord kunnen we Pet vergeten. Maar over de anderen is hij niet zeker. Hij vraagt ons om een foto te zenden van die drie!"

"Nou, dat kunnen we toch? Ik heb toch een gsm, die ook kan fotograferen? Daar heeft Arie nog een paar dagen geleden mee gewerkt om de maiden trip van de Nash vast te leggen in de fabriek! Heb jij die in je tas gestopt, Arie?"

"Nee, ik heb hem allang aan jou teruggegeven. Kijk maar eens in je eigen spullen!" antwoordt Arie, die zich een beetje aangevallen voelt.

"Sorry! Is waar ook! Was ik even vergeten. Wacht, ik haal hem op!"

Als Jan terugkomt met de gsm in zijn hand, treft hij Arie en Bob druk pratend aan.

"Waar hebben jullie het over?"

"Over het moment van fotograferen. Als wij iedereen zomaar die camera voor hun neus houden, dan heeft de boef direct door, dat wij hem door hebben. Nu bedacht ik," zegt Arie een beetje trots kijkend, daarmee hopen op een complimentje, "dat het handig zou zijn op het dek of in de eetzaal zo te fotograferen, dat het lijkt of we van elkaar een foto nemen, maar dat er achter ons een van het viertal bevindt, zodat die in feite op de foto komt, zonder dat-ie het doorheeft!"

"Goed idee! Gaan we meteen morgen uitvoeren! Welterusten, boys!"

Ze zoeken allemaal hun hut op en binnen een half uur zijn zij in diepe slaap onder het rustige gebonk van de beide zware dieselmotoren.

HOOFDSTUK 4 - SELECTIE VAN VERDACHTE PERSONEN

Na het ontbijt gaan de meeste passagiers naar het dek. Het is heerlijk weer. Aan een bijna wolkenloze hemel schijnt de zon zo intens, dat ze allemaal jassen en truien uitdoen om van de warmte te kunnen genieten. De zee is een stuk ruwer dan gisteren en er staat ook een aardig windje. Jan en Bob gaan aan de reling staan en beginnen foto's te maken. Na een korte sessie komen ze bij Arie terug, die op een ligstoel hun arbeid heeft gadegeslagen. "Mooi!" zegt hij. "Dat ziet er goed gelukt uit. We hebben nu Pet, Adolf en Romeo plus Julia al te pakken. Hebben jullie Jut en Jul al gezien?"

"Nee, nu je het zegt. Ze waren vanmorgen ook niet in de eetzaal!"

"Wacht maar. Ik ga het wel even aan Janus vragen!"

Arie staat op en loopt naar de kombuis. Even later komt hij terug, kauwend op een grote wortel. "Dat dachten Jan en ik al, dik rood monster!" zegt Bob, daarbij doelend op het knalrode haar, waarmee Arie is uitgerust. "Jij gaat niet voor niets naar Janus. Maar vertel, wat ben je wijzer geworden?"

"Een heleboel! Onze Jut en Jul doen hun naam eer aan. Vannacht is er een lichte storm opgestoken en zij zijn behoorlijk zeeziek geworden. Ze liggen allebei in hun kooi zich geel en groen af te vragen, of ze niet liever dood wilden zijn!" lacht Arie.

"Ik ga even naar mijn hut om de foto's door te mailen aan Wood. Zodra jullie J en J zien, geef even een seintje, dan kunnen we hen ook op de gevoelige plaat vastleggen!"

Even later komt Bob weer aan dek. "Ik heb de foto's gemaaild en ik kreeg ook een mail van mijn vader. Hij vertelde, dat de fabrieksrijder John Velos, die het prototype komt ophalen een ongeluk heeft gehad tijdens een testrit met een Ford. Niets echt ernstigs gelukkig, maar hij kan in elk geval niet over twee weken naar Amsterdam komen om die auto op te halen. Mijn vader zoekt nog naar een andere oplossing en anders moeten wij die auto naar Nürburg brengen!"

"Kijk, dat vind ik wel leuk om te doen, Bob!" zegt Jan.

"Ja, dat begrijp ik en ik zou dat ook wel willen. Maar wil jij je aansprakelijk stellen voor een auto ter waarde van acht miljoen dollar?"

"Oef! Daaraan had ik nog even niet aan gedacht! Ik vraag me zelfs af of mijn WA-verzekering zoiets dekt. Ik heb

zo'n vermoeden van niet! Nou, ik hoop dan maar, dat je vader iemand anders vindt voor dat transport!"

"Nou, ze kunnen altijd een trailer huren!" zegt Bob. "Maar ik begreep van mijn vader, dat zo'n ritje ook weer dient als een soort testprocedure. Je hebt toch ook gezien, dat de binnenkant stikvol elektronische testapparaten zit? Die kun je natuurlijk ook allerlei meetgegevens laten registreren tijdens een rit over een normale autoweg, bijvoorbeeld van Amsterdam naar Nürburg!"

"Goh, dat is waar. Daaraan had ik nog helemaal niet gedacht!" antwoordt Jan.

"We horen nog wel, wat je vader heeft besloten!"

Die middag brengen de jongens door met wat lezen. 's Avonds bij het avondeten zijn J en J ook weer van de partij. Ze zien nog steeds een beetje bleek en ze eten heel weinig. Wel drinken ze veel water. Arie vloekt en staat ineens op en zegt tegen Jan: "Toe dan maar. Als het zo nog moet, maak er dan maar een foto van!"

Arie heeft zich even vergist in de zware zeegang en de soep gleed van zijn lepel op zijn shirt.

Jan reageert eerst verbaasd, maar begrijpt dan eindelijk, dat een meesterlijke afleidingsmanoeuvre van Arie hem de gelegenheid geeft een foto te maken van J en J. Hij pakt zijn toestel en maakt zogenaamd enkele foto's van Arie, maar in werkelijkheid pakt hij J en J vlijmscherp. Direct na het eten spoeden de jongens zich naar de hut van Bob, die prompt de foto's mailt naar Wood. Er is ook al een berichtje teruggekomen van hem: Zeeman, genaamd Pet, heeft niets met de zaak te maken. Zijn verleden nagetrokken. Is een echte zeeman en onderweg naar een booreiland in de Noordzee. Is in dienst van Shell.

"Kijk, dat hadden we dus al goed door! Tenminste een knaap op wie wij niet meer hoeven te letten!"

De volgende dag is de zee weer geheel tot rust gekomen. Ze beklommen de brug en vragen aan Sparks, de marconist, hoe de weersverwachting is. "Ziet er gunstig uit, boys. Weinig wind, dus weinig golfslag. Ik verwacht een wisselende dag met lichte bewolking doch meer zon dan gisteren. Zachte westenwind met een kracht van 4."

Op weg naar beneden komen ze Willy, de tweede stuurman tegen. "Zouden jullie het leuk vinden eens in de ruimen te kijken?"

Ze volgen hem vol enthousiasme en Willy legt uit dat van alle containers precies de inhoud en het gewicht bekend is. Een stuwadoor zorgt er dan voor dat bij elkaar horende containers ook hier bij elkaar staan.

"Kijk, zoals die voor de Deense fabriek Lindgren. Er staan er zes bij elkaar, waardoor veel hijstijd wordt bespaard. En die belader of stuwadoor let ook op het gewicht. Je kunt natuurlijk niet hebben, dat per ongeluk de wat zwaardere containers aan een kant komen te staan. Het schip vaart dan niet lekker, hangt scheef en de kans op kapseizen in een storm is veel groter!"

Bob, Jan en Arie kijken hun ogen uit. Ze kenden al een groot vrachtschip uit hun jeugdavonturen in de Stille Zuidzee, maar daar stonden alleen maar kisten in. Met containers lijkt het gewoon een magazijn met verlichte gangpaden.

"Hebben jullie wel eens verstekelingen aan boord gehad?" vraagt Arie, die doosbenauwd is te verdwalen, waardoor hij misschien wel een maaltijd kan mislopen.

"Ja, hoor. Dat is een leuk verhaal. Voor een biertje in de kantine zal ik het vertellen!"

"Top!" zeggen ze alle drie en even later zitten ze aan tafel als Janus hun de drankjes brengt.

"Nou, kijk. Dat ging zo," begint Willy zijn verhaal. "Het was toevallig op deze boot, dat het gebeurd is. We waren tjokvol beladen met containers en enkele losse goederen. We lagen toen in Tanger en we moesten naar New York. Nou is het zo, dat de haven van Tanger toen niet erg best was beveiligd. Als je slim was, kon je makkelijk ongezien aan boord komen. Er was natuurlijk wel een dekwacht, maar die man kon ook niet overal tegelijk zijn. Zelfs vanuit de wal werd dat altijd scherp in de gaten gehouden! Maar als de wacht op het achterdek was, kon er iemand voorzichtig langs de ankerketting op de voorplecht naar boven klimmen. Tegen de tijd, dat de wacht daar verscheen, was zo iemand al in de vrachtluiken gedoken in de hoop, dat er beneden ook wat te eten was. Je weet nu precies hoelang we erover doen om Amsterdam te bereiken. Diezelfde tijd hebben we ook nodig voor de trip Tanger naar New York! Dus als de man geen eten kon vinden en verder weinig lef had, dan..."

Arie kijkt Willy met grote ogen aan: "Dan zat-ie 14 dagen zonder eten. Oh, wat verschrikkelijk! Ik moet er niet aan denken. Hoe laat is het nu? Ik heb nu al weer honger!"

Ze lachen allemaal en Jan zegt: "Ga door, Willy! Let maar even niet op hem!"

"Ik begrijp het wel, Janus in de keuken hier reageert net zo op zo'n verhaal! Maar goed. We zijn drie dagen op zee en de kok die toen aan boord was, gaat klagen bij de kapitein, dat er voedsel wordt gestolen. Er waren toen twee echtparen met honden aan boord, die echter allebei

bezwoeren, dat hun beesten niets van dat voer moesten hebben. De kok zag het nog een dag aan en ontdekte toen een spoor van sap, dat uit een blikje had gelekt en dat voerde hem in het ruim. Daar vond hij een Noordafrikaan, die hij meenam naar de kapitein. De man sprak Frans en onze kapitein ook, gelukkig. Vertelt die man, dat hij uit Tanger is gevlucht wegens een schandaal over een verkiezing. Hij bleek de tegenkandidaat te zijn van de heersende president en hij had ontdekt, dat er met het stemmen was gesjoemeld. Bij een eerlijk verloop van die stemming zou hij president zijn geworden. Hij was alleen zo stom geweest dat aan iedereen te vertellen en hij hoorde op tijd, dat hij door de politie zou worden opgepakt. Hij vluchtte dus met deze boot het land uit! Toen we doorvroegen, bleek het ook nog een prins te zijn van een oud Afrikaans geslacht! Gelukkig hadden we nog twee hutten vrij en hebben we hem op onze kosten meegenomen. We konden na zo'n dag of drie, vier varen natuurlijk niet meer omkeren. En overboord zetten is ook niet erg netjes. In de States zijn ze over het algemeen niet erg blij met dit soort knapen, maar de slimmerd had op alles gerekend. Aan onze Sparks had hij gevraagd of hij een paar telegrammen kon verzenden. In New York werd hij door de voltallige pers opgewacht en de douane kon weinig anders doen, dan hem tandenknarsend toelaten. Hij heeft zijn levensverhaal en enkele interviews gegeven plus twee televisieoptredens. Ik geloof, dat hij op een avond zomaar 100.000 dollar kreeg voor die grappen. Nu woont hij in de Big Apple, is miljonair en hoeft niet meer te werken! Jongens, wat ik je zeg: wij doen echt iets verkeerd! Bedankt voor het biertje!"

"Mag ik nog iets vragen, Willy?" vraagt Arie op een beleefde toon.

"Tuurlijk, brand maar los!"

"Nou, ik zat te denken, dat als die kok nou die prins niet had gevonden, hoe moest hij al die dagen aan eten komen en zich... eeh... opfrissen, zal ik maar zeggen?"

Ze lachen allemaal omdat Arie geen honger kon weerstaan, maar Willy gaat er serieus op in: "Tja, goede vraag. Ik denk dat zo iemand kans moet zien elke dag zonder opgemerkt te worden, wat eten steelt en wat betreft zijn andere behoeften... Kijk, zo'n schip is gigantisch groot. Alle ruimen staan door waterdichte deuren met elkaar in verbinding. Die zijn tijdens een gewone vaart niet afgesloten, zodat je als het ware onder de waterlijn van boeg naar hek zou kunnen komen, als je

de machinekamer even niet meerekent! De rest snap je zeker wel?"

De dagen gaan langzaam voorbij en Jan en Arie vervelen zich een beetje.

"Ik geloof, dat Bob wel gelijk had, toen hij vond, dat veertien dagen op een boot stierlijk vervelend is. Er valt gewoon geen klap te doen hier!" zegt Arie.

"Ja, maar daar is het ook de boot naar. Als je zo'n dure cruise boekt, zit je op een varende stad met drie bioscopen, tien bars, twee kapsalons, disco's, zwembaden, sportveldjes en een hele berg mensen, die zorgen, dat de gasten zich niet vervelen. Dit is natuurlijk maar een simpele vrachtboot, die vaart van A naar B en terug!" antwoordt Jan.

"Je hebt helemaal gelijk, Jan. Het is gewoon een vrachtboot, waarop je min of meer toevallig kunt logeren. Geen toerstanden, geen hanky-panky, geen hostesses, geen gokhoken. Gewoon openbaar vervoer op zee zonder franje. Daar zijn die boten ook voor gemaakt. Eigenlijk is het raar, dat er passagiers mee mogen. Aan de andere kant, je vaart voor een schijntje naar de andere kant. Dat kost dan wel 14 dagen saaiheid, maar het is echt spotgoedkoop!"

"Daar hebben Romeo en Julia in elk geval geen last van. Die kunnen de hele dag gezellig samen spelen in hun hut!"

Op dat moment komt Bob aanlopen. "Waar willen jullie spelen?" vraagt hij enigszins verbaasd.

"We hadden het over de activiteiten aan boord, die er dus niet zijn en dat Romeo en Julia daar geen last van hebben," licht Jan toe.

"Heb jij nog wat gehoord van Wood?"

"Jazeker, en daarom kom ik ook hier. Die knaap moet wel beschikken over contacten met FBI en CIA! Hij heeft uitgevonden, dat onze Pet, die overigens is uitgevallen als mogelijke en potentiële dader, Chris Mount heet. Onze Romeo en Julia hebben inmiddels ook namen: Jack Weassels en Monica Brannerman. Op onze vriend Adolf kon hij nog niks vinden en J en J maar voor de helft. Een van de twee heet Simon Keens. Van de ander is hij niet zeker, maar ze zijn duidelijk een stelletje en het laatste vaste contact van Simon is nu al weer een tijdje Peter Klasz. Dus blijft er nog maar een raadsel over!"

"Nou Bob, dat lijkt me wat voorbarig. Krijgen we over deze mensen nog meer te weten, dan hun namen?"

"Ja, hoor. Wood leek het handig, als we dit vast wisten en hij gaat nu verder graven."

"Maar ik wil niet vervelend zijn. We hadden dit toch ook gewoon aan de kapitein kunnen vragen? Of zie ik iets verkeerd?" zegt Arie met zijn grote onschuldige ogen.

"Natuurlijk. We zijn ook wel een beetje stom bezig!" reageert Jan.

"Maar in elk geval bezig!" bromt Arie er achteraan.

"Aan de andere kant... Je zou makkelijk een verdenking op je kunnen laden, als je precies de namen van de andere passagiers zou willen weten. Het gaat natuurlijk als een lopend vuurtje in de rondte, als wij precies naar al die gegevens hadden gevraagd!" peinst Jan hardop.

"Slim bedacht, jongetje Prins!" geeft Arie hem een compliment.

"In elk geval weten we nu een heleboel meer dan een half uur geleden. Vraag is wat gaan we dien met deze informatie? Ze stuk voor stuk aflopen en recht in hun gezicht vragen of zij een prototype ter waarde van acht miljoen dollar gaan stelen?"

"Nee, vriendje Bob. Dat gaan we dus in elk geval niet doen! Wat er wel gaat gebeuren, daar ga ik straks over slapen. Kom, ik denk dat het etenstijd is!" kapt Arie een oeverloze discussie af en loopt naar de eetzaal.

HOOFDSTUK 5 - EEN VERSTEKELING?

Na een nachtje slapen en een dag varen blijkt, dat ze al over de helft zijn. "Zo, dus al ruim 4000 kilometer afgelegd. Op naar Amsterdam! Zeg Bob, zullen wij eens aan de kapitein gaan vragen of we de machinekamer mogen zien?"

"Prima idee, Jan! Ga je mee, Arie?"

"Nee, ik ken die stinkende machines wel. Ik ga nadenken!" Arie trekt een wijs gezicht en gaat op het kleine achterdek zitten, Bob en Jan enigszins verbaasd achterlatend.

Als ze na een uurtje terugkomen, vinden ze Arie slapend in een stoel. Ze maken hem wakker en hij schrikt even. "Getver. Ik kan het al ruiken, waar jullie zijn geweest! Jullie lijden aan riekende olie- en vetzucht. Bah. Wat een geur. Nemen jullie eerst maar een douche en kom dan naar mijn wijze gedachten luisteren!"

"Zo, dikke! Wat heb je bedacht? Vertel op!"

"Nee, eerst douchen. Dan komen jullie aan mijn voeten zitten en ga je luisteren naar de meester!"

"Nou ja, zeg! Vind je jezelf niet een beetje pedant?"

"Schiet nu maar op, of ik vergeet mijn meesterplan!" dreigt Arie lachend.

Bob en Jan zijn wel gewend aan dit soort uitlatingen, maar ze moeten telkens weer toegeven, dat er heel weinig haakjes aan de plannen van Arie zitten. Hij is de slimste en weet waterdichte plannen te ontwikkelen, die, als ze ergens scheef mochten lopen, kunnen rekenen op een directe inzet van een plan B, waarin hij al heeft voorzien. En ook nu weer bewijst Roos zijn eigen ego een goede dienst.

"Luister boys!" zegt hij als de jongens welriekend zijn teruggekeerd. "We wachten eerst nog de laatste berichten van Wood af. Ik heb echter het idee, dat ik de eerste gedachtegang van Bob moet gaan volgen: de meest onwaarschijnlijke boef is degene, waarop je het minst rekent. Bob, wie had jij ook alweer in gedachten?"

"Het stelletje Romeo en Julia!"

"Kijk, daar dacht ik ook aan. Het is me opgevallen, dat ze wat meer naar hun omgeving kijken en wat minder naar elkaar. En als ik me niet vergis, kijken ze in de eetzaal ook regelmatig onze kant op. We gaan straks in een andere tafelopstelling zitten, dan kunnen jullie zien, wat ik zie. Stel dat zij het zijn, of anders J en J, dan gaan we in Amsterdam gewoon uit elkaar. Zo weten ze niet wie ze

moeten volgen en zij kunnen niet weten, dat wij een pasje voor de container hebben!"

"Laten we het zo maar doen. Ik zal Wood nog eens mailen!" zegt Bob.

Bij het avondeten komt Bob opgewonden aan tafel met een papier in zijn handen. "Nu komt de aap uit de mouw, boys! Kijk, hier heb ik een e-mail van mijn vader! Hij heeft een dreigbrief ontvangen. Hij moet zijn proto afstaan in de haven van Amsterdam of anders een miljoen dollar betalen. Nadere gegevens volgen nog! En ik kreeg nog een antwoord van Wood, boys! Nu weet ik het echt niet meer! Hij kan nog steeds niets boven water krijgen van Adolf! En hij is heel voorzichtig over zowel J en J als Romeo en Julia. Wat nu, Arie?"

"Ja, zoiets heb ik al voorzien. Ik zat al te wachten op een brief van de ontvoerders in spé. Maar we kunnen pas iets ondernemen, wanneer we in Amsterdam aangekomen zijn. En wat die mail van Wood betreft: ik heb de neiging tot een heel andere opstelling: ik gok nu op J en J plus... Adolf!"

"Wat?" barst Jan uit. "Die twee eeh... vrindjes plus die Duitser?"

"Maar ik weet wel een methode om ze eventjes op te houden in Amsterdam, als jullie dat willen," zegt Arie. "We seinen gewoon even naar de douane in Amsterdam en zij krijgen een volledige visitatie van al hun bagage, kleren en dergelijke. Dat houdt ze zeker een paar uur op, waarin wij kunnen weggelopen!"

"Ja, maar we weten toch niet zeker, of zij het zijn. Er zijn twee mogelijkheden: zij zijn het niet en in Amsterdam gaat iets gebeuren, tenzij de vader van Bob betaalt! Als hij dat niet doet, dan is nog helemaal niet zeker, dat Romeo en Julia, J en J of Adolf erbij zijn betrokken. We hebben absoluut geen bewijs!" zegt Jan nu, die eigenlijk helemaal geen zin heeft in al dat gedoe.

"Daar heeft hij een punt, Arie!" valt Bob nu Jan bij. "We weten het niet zeker of a: hoe het prototype wordt gestolen en b: of de passagiers op deze boot er iets mee te maken hebben!"

"Jullie vergeten nog een derde mogelijkheid: een verstekeling!"

Bob en Jan kijken Arie met open mond aan. "Hoe bedoel je: een verstekeling?"

"Nou, gewoon. Iemand heeft zich in het ruim laten opsluiten!"

"Arie, je raaskalt. Denk nu eens na! Zoiets zou jij zeker moeten weten. Hoe kan zo'n man of vrouw nou veertien dagen lang zonder eten? Jij hebt toch goed naar het verhaal van Willy geluisterd? Je was o zo bang, dat die man uit het verhaal wel 14 dagen moest rondkomen zonder eten, of niet?"

"Maar het kan dus wel!"

"Kom, hij hield je voor de gek! Niemand kan twee weken lang zonder voedsel. En het risico, dat je gezien wordt op je rooftochten op zoek naar eten is ontzettend groot! Kijk zelf maar. We kennen weliswaar niet alle bemanningsleden, maar de andere passagiers wel. Het zou toch meteen opvallen, als er ineens een nieuw gezicht tussen zou zitten?"

"Ja, daar heb je wel gelijk in. Maar als je je nou heel rustig houdt, achter in een ruim. Je verbrandingsgraad is heel laag. Als je een goeie rugzak vol drinken en eten meeneemt, is het best uit te houden. Niet zo gezellig misschien, maar daar wordt ook een leuke prijs voor betaald, wed ik!" zegt Arie.

"En nu verwacht je zeker van ons, dat wij al die ruimen gaan doorzoeken?"

"Och ja. De gedachte borrelde even in mij op...!" Ze kijken in de lachende ogen van Arie, maar die gaat nu verder: "We kunnen even aan Willy vragen of we onze container kunnen inspecteren. En dan maken we meteen van de gelegenheid gebruik om... Enzovoort!"

"Tja. Zit wat in. O.K. We doen het!"

Arie moet zich soms wel erg dun maken om tussen de dicht opeengepakte containers te kunnen voortbewegen. Eenmaal komt hij echt klem te zitten en moeten Bob en Jan hem in achterwaartse richting eruit trekken!

"Zie je nu, waar dat toe leidt, dikke? Al dat eten van jou?"

"Je hebt gelijk. Ik moest maar eens wat aan de lijn gaan doen, Jan! Sluit me maar op in het ruim en kom over een week de resten maar halen!" zegt Arie quasi ernstig. Door al dat gepraat lopen ze bijna langs hun eigen container. "Hier staat-ie!" roept Bob ineens. "Even kijken of binnen nog alles in orde is!" Hij opent een van de deuren en gluurt naar binnen. "Alles O.K. Nash en proto in blakende conditie!" rapporteert hij. Nieuwsgierig lopen ze ook door de andere ruimen en staan versteld van de omvang van het schip.

"Kom, ik ga even aan Sparks vragen in hoeveel dagen we in Amsterdam zullen zijn!" zegt Arie en klimt naar boven.

"Ha, Sparks! Kun jij me vertellen hoever we nog moeten varen voor Amsterdam?"

"Nou, dat is hooguit een dag of twee! We hebben enorm geboft met wind en stroming, zodat we veel eerder aankomen, dan we hadden verwacht in dit jaargetijde!"

"Prachtig! Bedankt!"

Arie keert terug bij Jan, die voor hem ook een biertje heeft besteld. "Nog twee dagen, Jan! Dan hebben we weer vaste grond onder onze voeten. Het is wel leuk, zo'n boot, maar het duurt ook mij te lang. Bob had helemaal gelijk! Waar is-ie trouwens?"

"Oh, die is even naar zijn hut om te kijken of er nog e-mails zijn binnengekomen! Wat gaan we doen, als we afgemeerd zijn?" vraagt Jan, die een plan altijd precies wil weten.

"Ik denk, dat we het als volgt gaan doen. We gaan ervan uit, dat de boeven het op de proto hebben voorzien. Dat ding zit in een container, samen met jouw Nash. Akkoord tot zover?"

"Ja!"

"Goed. De container wordt uitgeladen en gaat direct op een vrachtauto naar de consignatieloods van de Roos-rederij. Daar melden we ons en we halen jouw Nash eruit. O.K.?"

"Klopt!"

"We nemen... Aah, daar is Bob!" zegt Arie en stopt met praten, want Bob zwaait driftig met een papiertje. "Is dat soms een e-mail, Bob?"

"Ja, van mijn vader!"

"Maar hoe heb je dat kunnen printen? Je hebt je printer toch niet bij je?"

"Nee, hoor! Ik ben even naar Sparks gelopen met mijn USB-stick en hij heeft het bericht uitgeprint! Luister! Mijn vader heeft contact gehad met de haven. We komen overmorgen aan het eind van de middag aan. Ze beginnen direct met uitladen. Ik heb net aan Willy gevraagd, wanneer onze container aan de beurt is. Hij heeft de stuwadoorslijsten nagekeken en dat schat hij op een uur of 5 's morgens. Mijn vader heeft dit soort klusjes meer gedaan en hij weet, dat Roos een vrachtwagen stuurt om de container naar de loods van de rederij te brengen. Daar gaat hij achter slot en grendel. Op die manier denkt hij een kaping van de proto te kunnen voorkomen. Hij peinst er niet over een miljoen dollar te betalen! Wij moeten dus bij die loods zijn, voordat hij achter slot verdwijnt, zodat wij de Nash van Jan eruit kunnen halen!"

"Maar daarvoor hebben we toch allerlei papieren nodig? En midden in de nacht is er geen enkel kantoor open? Of wel?"

"Ook dat probleem is opgelost. Wij hebben papieren bij ons en er komt nog een setje uit Amerika, dat gemaild wordt door de fabriek. Dat moet geen problemen opleveren!"

Bob leest even in zijn mail en zegt dan: "Oh, ja. Er komt ook een andere chauffeur. Die is binnen twee dagen na aankomst hier. Zijn naam is Mat Zwoly. Een Amerikaan."

"Is hij wel te vertrouwen? Kent je vader die man persoonlijk?"

"Ja, hoor! Als mijn vader zoiets mailt, dan heeft hij zo'n knaap grondig gecontroleerd!"

"Kijk! Zo kunnen we met een gerust gevoel onze magen weer gaan vullen. Tjonge, wat heb ik een honger!" zegt Arie en Jan dreigt: "Maar niet te veel, hè? De volgende keer trekken we je niet los!"

HOOFDSTUK 6 - DE KAPING

Het is acht uur 's avonds als de Melonia afmeert aan de kade van de Amsterdamse haven. De jongens zijn blij weer vaste grond te voelen en kijken vol bewondering naar de grote kranen, die in vlot tempo het schip lossen. Op de kade is het een ratjetoe van mensen, auto's, lorries, en opleggers, waarop nauwkeurig de containers worden geplaatst. "Kijk, dat lijkt erg op onze container!" en Bob wijst naar een blauw-gele container; de fabriekskleuren van de vestiging in Pittsburgh. Jan kijkt op zijn horloge. Half drie in de morgen.

Op de schel verlichte kade komt langzaam een vrachtwagen achteruit rijden met het bekende waarschuwingssignaal. De container zweeft over de kade en wordt door twee man havenpersoneel precies gericht op de vrachtwagen. Dan klikt de container in de bevestigingsogen. De hijskabels worden losgemaakt. Er worden wat papieren door de chauffeur getekend en als hij wil weggrijden, vraagt Arie: "Goedenavond. Mijn naam is Arie Roos. Ik wilde iets vragen. U gaat toch naar de Roosloods? Mogen wij meerijden?"

"Hoe weet je dat ik daarheen ga?" vraagt de man, terwijl hij zijn cabine beklimt.

Hij trekt de deur dicht, start de warme motor en geeft gas.

"Hee, wacht even! Kunnen we meerijden?"

De auto komt in snel beweging en de chauffeur geeft geen enkel teken om te stoppen.

Jan en Arie kijken de truck verbijsterd na. Ze lopen de auto een stukje na, maar de chauffeur trekt fors door. Het prototype gestolen, zo onder hun ogen!

"Jan, heb jij het nummer genoteerd?"

"Ja, het is een Duitse nummerplaat. HH-B-9648 stond erop!"

"Aha. Dan komt-ie uit Hamburg!"

"Hoe weet je dat zo snel?" vraagt Bob.

"In Duitsland geven de eerste letters aan, uit welke stad de auto komt," legt Arie uit. "HH staat voor Hansestadt Hamburg! Maar nu moeten we toch versneld plan C aanpakken, jongens, anders zijn we te laat!"

"Welk plan C?" vraagt Jan.

Arie wil uitleggen wat zijn plan inhoudt, maar uit een nabij gelegen loods horen ze ineens gekerm. Zij lopen erheen en vinden in de open deuren een man gebonden met touw en een zakdoek om zijn mond. Hij spartelt hevig. "Rustig aan! Rustig aan! Lig stil, dan kan ik die doek van je mond afhalen!" zegt Jan, die hem als eerste vond.

"Hèhè!" zucht de man nu, terwijl Arie de touwen van zijn voeten afhaalt. Ze bekijken hem wat nauwkeuriger en zien, dat dit heerschap een netjes geklede man is van ongeveer een jaar of veertig. Een volle haardos van zwart grijzend haar boven een nogal bol, donkerbruin gezicht. Kleine, scherp kijkende ogen en een smalle neus boven normale lippen. Hij draagt een jasje met daaronder een blauw gestreept overhemd en een donkere, zijden das. Een grijze broek en bruine Brooks-schoenen completeren zijn uiterlijk. Jan stelt vast, dat de man niet bepaald arm is en kleren van goede kwaliteit draagt. "In elk geval geen havenarbeider," denkt hij in zichzelf en kijkt op uit zijn overpeinzing.

"Jemig, wat heb ik een hoofdpijn!"

"Je zal wel een klap van achteren hebben gehad!" stelt Bob logisch vast. "Maar vertel eens, hoe heet je?"

"Mijn naam is Mat Zwoly."

"Ah! Die naam ken ik!"

Mat kijkt verbaasd.

"Jij bent de man die het prototype van Evers naar Nürburg zou rijden! Jij zou hier toch pas over twee dagen zijn of niet?"

"Ja, dat klopt! Maar hoe weten jullie dat?" vraagt Mat en kijkt hun wantrouwig aan en ook een beetje bang om weer een klap op zijn kop te krijgen. Bob steekt zijn hand uit.

"Laat ik me even voorstellen! Mijn naam is Bob Evers, zoon van de vader, dus!"

Mat kijkt nu erg verrast en blij. "Eindelijk! Ik ben wat vroeger gekomen, omdat het vorige klusje, waarmee ik bezig was, is afgebroken wegens technische defecten. Ik ben hals over kop hierheen gereisd en in die haast heb ik zelfs je vader nog niet ingelicht. Maar we hebben wel een probleem, boys! Moeten we dit niet meteen je vader vertellen, Bob?"

"Ja, dat moet eigenlijk wel. Maar belangrijker is die container niet uit het oog te verliezen! Trouwens, wat is er nu precies met jou gebeurd?"

"Nou, ik stond bij mijn oplegger te wachten tot die container zou komen. Zonder dat ik iets zag of hoorde, kreeg ik een geweldige klap op mijn hoofd en alles, wat ik daarna weet, is dat ik gebonden lag in een loods. Ik kon mij gelukkig naar de ingang wurmen en draaien en wat geluid maken, waardoor jullie mij hoorden!"

"O.K. Hoe is het nu? Misschien kan ik wel een aspirientje en wat water regelen? Maar we moeten niet teveel tijd verliezen. Dat prototype moeten we terug hebben. Da's zo klaar als een klontje!" zegt Arie. "Ik heb dit voorzien als

een van de moeilijkheden! Dat niet een van de passagiers er iets mee te maken zou hebben, maar dat de hele container brutaalweg gekaapt zou worden."

"O.K. Dat is nu dus gebeurd. Nota bene onder onze ogen. Wat houdt nou jouw plan C in?"

"Toen ik eergisteren bij Sparks was om te vragen, wanneer wij zouden aankomen, heb ik een auto van Hertz besteld. Die staat hier klaar om de hoek. Ze vertelden erbij, dat de sleutels aan de binnenkant van de rechter achterband liggen!"

"Laten we dan opschieten! Zo dadelijk is die container verdwenen en wie zegt, dat-ie naar Hamburg rijdt?"

"Rustig aan maar, jongetje Prins! Om deze tijd in de morgen worden heel veel boten gelost. Die man is met zijn vrachtwagen ons haventerrein nog niet af!"

Dat Arie gelijk blijkt te hebben, wordt al spoedig duidelijk. Ze vinden de auto met afgevulde tank op de plaats, waarover Arie heeft verteld. De sleutels zijn snel gevonden en ze rijden meteen weg na het inladen van hun bagage. Kort daarna staan zij in de rij met personenauto's voor de douane naast de uitgang voor vrachtauto's. "Okidoki, boys. Wens me sterkte!" Bob stapt uit en loopt tussen twee vrachtwagens door. Hun eigen rij wordt veel sneller behandeld en binnen no time staan ze buiten het douaneterrein. Ze parkeren de auto aan de overkant van de weg en houden de uitgang van het haventerrein in de gaten.

"Waar is Bob nou heengegaan?"vraagt Mat verbaasd.

"Dat, vriend Mat, is onderdeel van mijn plan C. Hij stapt gewoon in de truck en laat zich rijden!" vertelt Arie op een toon, alsof hij iemand de weg uitlegt.

"Dat lijkt mij niet zo'n goed idee, als je het mij vraagt!" zegt Mat en kijkt wat schichtig naar de hekken, waaruit de containerwagen moet komen.

"Och, waarom niet? Als het mislukt, kan hij ook weer bij ons instappen. Wat ik mij trouwens afvroeg. Hoe kom jij aan zo'n aparte achternaam?"

"Ja, die is wel speciaal, hè?" antwoordt mat een beetje gevlid. "Kijk, mijn bet-bet-overgrootvader was van Indiaanse afkomst. In die tijd streden de Apachen en andere stammen tegen de oprukkende blanken, die hun land afpakten. Ik kom van de prairie-indianen, waarvan de bekendste de Apachen, Comanchen en Sioux zijn. In heel Amerika waren er ooit meer dan 500 verschillende indianenstammen! De indianen legden zich er uiteindelijk bij neer en werden in grote reservaten ondergebracht. Veel namen uit die tijd hebben betrekking op hun taken of

functies binnen hun stam. Zo wil de overlevering dat Zwoly, mijn familienaam, staat voor Zeer Waardig Opperhoofd Leidt Yacht. Toen ze volgens de regels van het blanke bestuur allemaal wat meer gangbare namen moesten hebben, heeft de ambtenaar dit afgekort tot Zwoly! Maar kijk! Daar komt de wagen al aan! Hij slaat rechtsaf! En Bob zit naast de chauffeur!"

Bob is omgelopen naar de Evers-truck en heeft de deur aan de passagierszijde geopend. Snel stapt hij in. De bestuurder schrikt van deze onverwachte actie.

"Wel, verrek! Hoe kom jij zomaar binnen? Uit mijn wagen, en snel ook!" terwijl de man Bob een paar harde porren geeft.

"Geen haar op mijn kop, die daaraan denkt!" antwoordt Bob.

"Jij kan me toch niks maken, want jij moet sturen. Kijk uit waar je rijdt, sufkop!" schreeuwt Bob. De man kijkt snel naar voren en weet een botsing met zijn voorganger ternauwernood te voorkomen.

"Dat flik je me niet nog een keer!" zegt Bob, ook een beetje geschrokken. "Jij blijft nu netjes op de rij letten en we gaan zonder smoesjes met de douane naar buiten. Begrepen? Ik heb anders hier nog wat om ervoor te zorgen, dat je mijn wensen netjes uitvoert!" en Bob wijst op een oud T-shirt, dat hij over zijn linkerhand heeft hangen. Met een uitgestoken wijsvinger lijkt het precies, alsof er een pistool onder zit. "O.K., O.K.! Ik zal je wel uit de haven loodsen!"

Ze naderen de poort van het haventerrein. "En geen grapjes, begrepen? Ik ben gewoon je meerrijder... eh, bijrijder, bedoel ik. Als ik merk, dat je me oplicht, ben je nog niet jarig!" gromt Bob en de man ziet wel in, dat met deze knaap niet te spotten valt. Bij de poort pakt de chauffeur enkele papieren van het dashboard en toont die aan de douanier. De man loopt even naar achteren ter controle van nummerbord en geeft dan de papieren terug. "Goede reis allebei. Tot ziens!"

Buitengekomen slaan ze rechtsaf. De auto, waarin Arie, Jan en Mat zitten, komt prompt in beweging en zij komen al snel uit op de A10, de rondweg om Amsterdam.

"Da's lastig! Van hieruit kan hij alle kanten op: Alkmaar, Leeuwarden, Den Haag, Utrecht en dan naar het zuiden Breda of Maastricht. Ook kan hij naar het oosten rijden bijvoorbeeld naar Hengelo via Amersfoort en Apeldoorn

op de A1. Het zal niet lang duren of hij heeft ons door! Hoe pakken we dit nu weer aan?" zegt Jan.

"We houden er een paar auto's tussen en dan zien we vanzelf, welke kant hij op gaat!" oppert Arie achter het stuur en voegt prompt daad bij het woord. Hij gaat rechts rijden en laat zich door enkele auto's inhalen. "Jullie letten intussen goed op!"

Even later wordt het duidelijk: de auto kiest de afslag A1 richting Amersfoort en Hengelo. "Dus gaat-ie naar Duitsland met de proto!" stelt Arie tevreden vast.

"Ja, en met mijn mooie Nash!" vult Jan er niet echt blij aan toe.

"Ik blijf gewoon achter hem hangen. Paar auto's ertussen. Zo heeft hij ons niet gauw door. Ik ben benieuwd, waarover Bob met hem praat!"

Bob kijkt naar de man naast hem: een wat tanige figuur met een gestreept T-shirt onder een parka-achtig vest met korte mouwen. De bekende spijkerbroek ontbreekt niet boven zijn S3 veiligheidsschoenen. Een smal gezicht met nimmer stilstaande ogen verraadt zijn zenuwachtigheid.

"Nou, vertel maar eens, waar je de container met het prototype van mijn vader heen moet brengen!"

"Prototype van je vader? Ik begrijp je niet?"

"Oh, nee? Laten we het eens op een andere manier proberen. Hoe heet je eigenlijk?"

"Ik ben Hank Rosching."

"Zo, Hank. Op z'n Engels, zoals jij het uitspreekt. Wat ben je: Amerikaan of Duitser?"

"Beide. Mijn vader is Duits en trouwde een Amerikaanse. Daar ben ik ook grotendeels opgegroeid. Maar nog even terugkomend op jouw prototype van je vader. Wat bedoel je daarmee? Ik weet niet beter, of er zitten in deze container computers!"

"Computers? Laat me niet lachen. Als dat zo was, dan was je niet zo snel uit die haven weggereden! Jij weet drommels goed, wat er in die container zit, Hank! Zodra wij je vroegen om mee te rijden naar de loods van Rederij Roos, rook je al direct onraad. Geef dat nu maar toe! Dus vertel maar op: waar moet je dat ding afleveren?"

Bob geeft hem onverwacht een harde por in zijn zij. De auto slingert even en Hank zegt: "Laat dat! Wil je ons allebei dood hebben? Probeer jij eens een beladen container te rijden. Dat valt niet mee!"

"Ik wil gewoon een eerlijk antwoord! En zolang ik dat niet krijg, laat ik dat even voelen. Duidelijk?" zegt Bob nu, die een beetje verbaasd is over de openhartigheid van

sommige antwoorden van Hank en ook een beetje van zichzelf. Hij laat echter niets merken en zet op boze toon het gesprek voort.

"Ik weet niet beter dan wat ik je net vertelde!"

Bob grist voordat Hank kan reageren een stapel papieren, die voorop in een bakje op het dashboard liggen, naar zich toe. "Als je het mij niet wilt vertellen, dan zal ik het zelf wel lezen!"

Hank haalt uit naar de formulieren, maar mist op een haar na. De vrachtwagen zwalkt nu hevig heen en weer.

"Houdt die kar op de weg, wil je? Denk er wel aan, dat jij hier fout zit, niet ik!" valt Bob nu boos uit. Hank grijpt in alle macht aan zijn stuur en krijgt de auto weer onder controle.

Bob probeert te lezen, wat er in de papieren staat, maar ondertussen moet hij opletten, dat Hank geen misbruik maakt van de gelegenheid.

"Wat zei je nu over een prototype, daarnet?" vraagt Hank op een heel beleefde toon.

"In de container, die je net hebt gestolen, zit een prototype van een auto. Die moet binnenkort in Duitsland proefrijden. Vertel me nu niet, dat je dat niet wist!"

Bob valt ineens op, dat Hank gedurig naar het dashboardkastje zit te kijken, terwijl hij zogenaamd rustig met Bob praat. Bob opent met zijn rechterhand snel het kastje en ziet nu, wat Hank graag had willen hebben: een Luger-pistool!

Bob haalt het eruit en Hank kijkt verbaasd naar Bobs linkerhand omdat onder het T-shirt geen wapen te zien is. Bob controleert snel of het magazijn is geladen en er een kogel in de kamer zit. Hij ontgrendelt de veiligheidspal en richt het wapen op Hank, die verbijsterd naar de vlotte handelingen van Bob heeft gekeken.

"Wie ben jij? Hoe weet je zo met dit wapen om te gaan? Ben jij van de politie?"

"Nee, hoor!" lacht Bob en richt het wapen op de maagstreek van Hank.

"Vertel mij maar liever, wat je krijgt bij aflevering! En waar je de auto moet afleveren!"

Hank ziet nu in, dat het een verloren zaak voor hem is.

"Tienduizend krijg ik. Tienduizend euro! Vijf bij de opdracht en de rest bij aflevering!"

"Goed, nu begin je verstandig te worden. Waar moet je de lading afleveren?"

"In Antwerpen!"

Nu is het Bobs beurt om verbaasd te zijn. "Antwerpen? Waarom Antwerpen? Dat is toch in België, niet?"

"Ja, dat klopt. Ik begreep, dat hij daar weer op een schip gaat. Waarheen weet ik niet. Dat hebben ze me niet verteld!"

Bob ziet daar de redelijkheid van in, vouwt de papieren in een klein formaat en steekt ze in zijn zak. Ze rijden nu op de A1 richting Amersfoort. "Sla hier maar af!" zegt Bob, wijzend op de uitvoegstrook na Blaricum. Hij heeft een bord met bestek gezien van restaurant en motel 'De Witte Bergen' bij het kruispunt Eemnes. In de buitenspiegel ziet hij, dat Arie ook afgeslagen is.

"Rijd maar naar dat motel daar en parkeer dit ding!"

De grote truck heeft moeite met de korte bocht na het kleine benzinstation, maar uiteindelijk lukt het Hank de vrachtwagen in een vrije hoek tegen de snelweg te parkeren. Arie, Jan en Mat volgen de auto. Arie parkeert naast de vrachtwagen en stapt snel uit. Op de parkeerplaats zegt Bob tegen Hank: "Uitstappen en nu geen grapjes, begrepen?"

"Wel Bob! Heb je een leuk speeltje gevonden?" zegt Arie, wijzend op de Luger.

"Ja, dat had Hank in zijn dashboardkastje liggen! Geladen en wel!"

Jan en Arie draaien zich om naar Hank: "Zo, we denken, dat jij wel iets te vertellen hebt. Zou je niet eens schoon schip maken?"

Hank ziet wel in, dat de zaak verloren lijkt en zegt nu: "O.K. Ik zal alles vertellen. Een week of wat geleden zit ik in Amsterdam een pilsje te drinken. Komt er een man naar me toe die vraagt me, of ik zin heb wat bij te verdienen. Ik zou een groot rijbewijs moeten hebben en twee tot drie dagen tijd! Ik zei toen, dat ik beide had en vroeg hem wat ik dan moest doen. Hij komt naast me zitten en vertelt me, dat ik een container moet meenemen uit de haven. Ik zou vijfduizend euro direct krijgen en eenzelfde bedrag bij aflevering. Ik moest rijden naar Antwerpen, naar de haven daar!"

"Zei de man ook, dat je iemand moest neerslaan en knevelen?"

"Neerslaan en knevelen? Nee hoor! Ik hoefde alleen die container te rijden. Da's alles. Wie zou ik hebben neergeslagen? En waar?"

"Hm. Voorlopig geloof ik je op je woord!" zegt Arie. "Auw!" horen ze achter zich en ze draaien zich om. Bob wrijft pijnlijk op zijn rechter arm en Mat staat lachend naast hem met de Luger, die Bob net nog in zijn hand had, gericht op Jan en Arie.

HOOFDSTUK 7 - GEPAKT!

"Zo, heren. Nu zijn de rollen omgedraaid, geloof ik!"

Mat kijkt met veel genoegen om zich heen. Voor hem staat Bob met een pijnlijk gezicht een beetje verdwaasd te kijken.

"Genoeg gekletst, Hank! Kom mee! We hebben een autootje af te leveren!"

Hank loopt voorzichtig achter de jongens langs om uit de vuurlijn te blijven en gaat naast Mat staan met een cynische grijns op zijn gezicht.

"Hoe? Wat? Je kan het toch tenminste uitleggen?"

"Heel eenvoudig!" zegt Mat tegen Arie, die de vraag stelde.

"Hank is inderdaad ingehuurd voor het vervoer, maar ik moet die auto hebben. Dus toen de deal eenmaal met Hank was gesloten, kwam ik erbij zitten. Kijk, ik ben een freelance opererende fabrieksrijder, die gewoon voor iedereen, die betaalt, kan werken. En je mag best weten, dat ik het gewoon om de centen doe! Ik werk nu toevallig voor een concurrent van deze knaap zijn vader hier!" en hij wijst op Bob, die met een van pijn vertrokken gezicht staat.

"Een paar maanden geleden kwam mijn huidige opdrachtgever achter de plannen om het nieuwe prototype van Evers te laten proefrijden in Duitsland. We wisten alleen nog niet waar dat zou plaatsvinden. De Nürburgring is natuurlijk wel de beste en meest aantrekkelijke plaats, maar ook de meest logische. Toen werd beslist om het model te stelen, werd als beste kans bepaald, dat die kaping voor het bereiken van de proefplaats zou gebeuren. Zo heb ik gezien, hoe jullie met een Nash-autootje aan het scheuren waren op het fabrieksterrein. En later zag ik, hoe het prototype en de Nash in de container werden geladen, vanaf een hoogte naast het fabrieksterrein. Met een oude legerkijker zat ik op de eerste rang! Bovendien heb ik met een richt-microfoon en een versterker alle gesprekken gehoord tijdens dat inladen. Ik begreep al snel, dat jullie de container op de boot zouden begeleiden tot Amsterdam. Het geluk schoot me nog een handje te hulp, want alsof het een film of een avonturenboek leek, een paar dagen erna kwam bij mij de aanvraag binnen van de Evers-fabriek om de auto op te halen in Amsterdam en te rijden naar Duitsland. Precies de opening, waarop we zaten te wachten. Ik heb meteen ja gezegd, maar om niet te happig te lijken, erbij verteld, dat ik nog andere

bezigheden had en me pas twee dagen na aankomst van de boot kon melden bij een douaneloods. Dat was geen probleem en zo kwam ik aan die opdracht! In Amsterdam was ik natuurlijk wel eerder en samen met Hank spraken we af, dat hij de container zou meenemen en mij zogenaamd zou binden en achterlaten in een loods. Dat zou jullie wel ophouden, waardoor Hank met de container kon wegrijden! Jullie vonden mij echter te snel en ik kon niets anders doen, dan me zogenaamd bij jullie aan te sluiten: voor mij de enige kans de proto te pakken te krijgen! De rest is jullie bekend! Goed, genoeg gepraat. Wij hebben de eer de heren te groeten. Goedemorgen!"

Hank en Mat bestijgen de grote truck en rijden weg, de drie jongens in opperste verbijstering achterlatend.

"Wel potjandosie! Wel alle gloeiende Zuidzee-eilanden bij elkaar! Dat is nota bene voor de tweede maal binnen 24 uur, dat wij ons het protomodel laten ontstelen!"

Arie is vreselijk kwaad. Jan is wit van woede, maar een echte binnenvetter en zegt niets. Bob zwijgt en kijkt beiden om de beurt aan. Ze gaan het restaurant binnen en bestellen drie Coca-Cola met veel ijs.

"Jongens, wat ben ik geschrokken. Ik voelde een keiharde klap op mijn arm, waardoor ik het pistool moest loslaten. Die Mat heeft zeker op judo of zo gezeten. Hij wist precies waar hij me moest raken! Maar wat nu?" vraagt Bob.

"We hebben toch ook niet bedacht, dat Mat, door je vader aangenomen, ineens een dubbelrol gaat spelen?" merkt Jan op.

"Nee, dat is zo!" zegt Bob. "Ik heb gewoon op de inhoud van de e-mail van mijn vader vertrouwd! En daarmee aangenomen, dat Mat ook te vertrouwen was. Ik heb daarnet helemaal niet gemerkt, toen Hank zijn uitleg deed, dat hij ineens achter me stond. Knap stom, hè?"

"Ja, je was wel een beetje dom, Bob! Maar goed. Gedane zaken enzovoort. We hebben in elk geval een probleem minder: we weten, dat ze naar Antwerpen rijden, ondanks het Duitse nummerbord!"

"Ja, tenzij ze onderweg een andere opdracht krijgen...!" zegt Jan, de eeuwige pessimist uithangend.

"Ik denk, dat daar weinig kans op is. Ze hebben natuurlijk uitgezocht van waaruit de meeste schepen varen. Rotterdam is natuurlijk het meest voor de hand liggend. Daarom staat er Antwerpen in die vrachtpapieren. Alleen, hoe vinden wij uit, waar ze precies die container gaan uitladen? Antwerpen is praktisch even groot als de haven van Rotterdam! Met andere woorden: de beruchte speld in de veel te grote hooiberg! " peinst Arie hardop.

"Oh, maar dat is heel eenvoudig, hoor!"

Jan en Arie kijken verbaasd naar Bob, die deze profetische woorden heeft geuit.

"Kijk!" zegt deze triomfantelijk. "Hier heb ik alle papieren en vrachtbrieven voor de lading in Antwerpen. Ik heb ze allemaal gepakt tijdens de rit hier naar toe uit het bakje op het dashboard. De meeste vrachtwagenchauffeurs laten gewoontegetrouw daar hun papieren liggen. Ik heb ze, omdat ik ook op Hank moest letten, verder niet goed bestudeerd en ze opgevouwen in mijn zak gestopt. Alsjeblieft, de hele handel!"

Bob gooit verscheidene papieren en formulieren op tafel, waar Arie en Jan met grote ogen naar kijken.

"Maar dat is een reuze mop. Zij hebben de lading, maar weten niet waar ze die moeten afleveren. Wij hebben de papieren met de juiste adressen, maar de lading niet! Wat een stunt!" lacht Arie. "Ober, mag ik nog twee Coca-Cola? En ook wat broodjes alstublieft. Doet u maar zes ham, zes kaas en zes gekookt ei. Dank u wel!"

"Ga je weer alleen op reis, dikke?" plagen de anderen hem.

"Welnee, ik heb gewoon gezonde honger!" repliceert Arie de plagerij om zijn eetgewoonte.

"Dan heb je intussen ook een plan D bedacht?" vraagt Jan, die nu ook wel honger heeft, maar zich niet wil laten kennen.

"Ja hoor. Hier neem ook een broodje. Met een hongerige maag kun je niet goed denken. Dat weet ik uit jarenlange ervaring!" zegt Arie en presenteert de volle schaal met broodjes aan Bob en Jan, die er beiden enthousiast een broodje afnemen.

"Bedankt, Arie!" zegt Jan. "Maar nu je plan?"

"We bestuderen eerst die papieren. Dan weten we precies waar we moeten zijn. We komen er snel achter welke route ze hebben genomen naar Antwerpen. Desnoods huren we nog een auto en rijden we twee verschillende routes!"

"Daar gaan we weer! Geldsmijterij! Zonde! Je kan toch gewoon een route rijden? We komen met een snelle personenauto toch eerder aan dan zo'n zware, trage vrachtwagen!"

"De meest logische route is de A27 langs Utrecht, Breda en dan de A1 of E19 op richting Antwerpen. En daar komen de problemen. Moeten we aan de oostkant zijn, dan pak je daar de A12. Of aan de westzijde? Dan moet je richting Zwijndrecht volgen. Het beste kunnen we dat hier

even uitzoeken. Wat hebben we hier allemaal?" zegt Arie en pakt een paar documenten op. "Dit is een vrachtbrief. Daar staat op van welke kade en met welke boot de container wordt verzonden. En dit hier is een exportvergunning. Oei, dat betekent, dat de container de EU gaat verlaten, want anders heb je dat niet nodig! En dit hier? Oh, ik zie het al. Een transitoformulier. Daarmee kregen ze de container vrijgemaakt uit de Amsterdamse haven!"

"Ik heb hier een BTW/TVA formulier. Hier staat een waarde op van de inhoud van de container, maar dat is niet van belang, omdat het een transitozending is. Het tarief is het zogenaamde nultarief. En dan heb ik nog een douaneverklaring van de Amsterdamse haven, waarin staat, dat de container binnen de EU moet blijven, mits er geen exportvergunning aanwezig is!" zegt Jan, nadat hij in de papieren heeft geneusd.

"Ja, klopt, die had ik daarnet hier. Hier is-tie!"

Arie overhandigt Jan het bewuste document.

"Heb je dat echt allemaal nodig voor de verscheping van een container?" vraagt Bob met zorg de stapel formulieren bekijkend.

"Ja, joh! Dat noemen ze nu verenigd Europa! Zal nog wel lange tijd duren, voordat ze dat vereenvoudigd hebben, al was het alleen maar om een kunstmatige werkgelegenheid in stand te houden!"

"Belachelijk!" luidt het bondige commentaar van Bob.

"Bob, geef die vrachtbrief eens aan, wil je?"

Ze bekijken het document aandachtig en komen tot de conclusie, dat ze aan de westkant moeten zijn. "De boot heet de Silver Star. De vaartijd is over drie dagen. Zij ligt aan kade 2 in het Delwaide Dock, Westbank. Daar pezen we dan nu heen! We komen dan in elk geval voor ze aan. En ditmaal laten we ons de lading niet nog een keer ontnemen!" roept Jan enthousiast. In zijn ogen is al dat gepraat maar bijzaak. Nu er weer een plan is met een duidelijk einddoel, is Jan in zijn element. Hij voelt zelfs al aan, dat ze niet met twee dure huurauto's op pad hoeven te gaan.

"Kom, boys!" zegt Arie, 12 broodjes later. "We gaan erop af. Als we ons daar moeten splitsen, dan zien we dat in Antwerpen wel. We gaan nu met deze auto erheen. Bob, wil jij het eerste stuk rijden?"

Bob vangt behendig de toegeworpen sleutelbos en even later draaien ze de A27 op richting Antwerpen.

"Hoe denk jij dat geboefte te vangen in die haven?" vraagt Jan aan Arie.

"Daar moet ik nog even over nadenken. Ik heb er in elk geval tot Antwerpen de tijd voor!"

Even later is Arie verzonken in een diepe slaap.

Zouden ze al door hebben, dat ze hun papieren missen?" vraagt Bob aan Jan.

HOOFDSTUK 8 - DE STRIJD OM EEN PROTO

"Zo, Hank! Dat varkentje hebben wij weer eens prima gewassen. Op naar Antwerpen. Als je het niet erg vindt, dan moet ik even wat slaap inhalen. Wek me maar als we bij Breda zijn. O.K.?"

"Komt in orde, Mat! Slaap ze!"

Hank zet zachtjes de radio aan en zet de vrachtwagen op een cruise control-snelheid van 82 kilometer. "Net te weinig voor een boete!" denkt hij tevreden en luistert naar de weerberichten. Het is rustig op de weg en Hank houdt keurig rechts. Bij Breda zet hij de radio uit. Hij maakt Mat wakker en zegt tegen hem: "Kunnen we hier niet in de buurt even koffie drinken? Ik heb een verschrikkelijke dorst en honger. En ik moet ook naar een WC!"

"Ja, ik ook. Vergeet niet dat we al vanmorgen vroeg in touw zijn. Sla maar af naar richting Dordrecht en Vlissingen. Op een paar kilometer van de kruising met de A16 is een restaurant!"

"Arie! Arie! Word eens wakker!"

Jan schudt Arie heen en weer op de achterbank en krijgt een zwaar gegrom als antwoord. "Kom op, Arie. Coca-Cola!"

Arie spert zijn ogen wijd open en zegt: "Twee glazen graag... Hè? Waar ben ik?" en kijkt Jan wat verbaasd aan. "Goed zo. Je bent weer aanwezig. Luister, we zijn net voor Breda, ter hoogte van Oosterhout. Hoe gaan we die boeven vangen?"

Arie is nu helemaal wakker en een beetje boos, nu er geen Coca-Cola is.

"O.K. Zijn wij de vrachtauto al gepasseerd?"

"Nee, ze zitten nog voor ons! Kijk maar! Net voor de brug bij Raamsdonksveer hadden we hem weer te pakken!"

De fel gekleurde container is een paar auto's verderop goed zichtbaar. Ze passeren de afslag naar Breda en zien de vrachtauto de rechterbocht richting Antwerpen en Vlissingen kiezen.

"Tot zover klopt het. Nog steeds de A27. Ze rijden precies, wat we vanmorgen hebben voorspeld! Maar wat doen ze nu? Ze gaan de A16 op naar Dordrecht!" zegt Jan verbaasd. "Dat is helemaal verkeerd!"

"Wat denk je, als ze even een kop koffie en zo willen drinken?" zegt Arie. "Logische gedachte toch? Je bent zeker vergeten, dat wij dat al in 'De Witte Bergen' hebben gedaan. Trouwens, waar is dat zakje met broodjes gebleven? Ik heb weer trek!"

"Je hebt helemaal gelijk, dikke. Hier zijn je broodjes. Ik blijf het gek vinden. Ze konden toch ook eraf bij Oosterhout? Maar goed, hoe pakken we die jongens?"

"Eerst maar even volgen, waar ze landen. Dan kunnen we ons plan beter uitvoeren! Ik heb zo'n vermoeden, dat we helemaal niet in de Antwerpse haven komen...!" zegt Arie een beetje geheimzinnig en neemt een flinke hap uit een broodje ei.

"Goed zo. Hier eraf en dan na het stoplicht rechts. En dan meteen weer rechts. Parkeer hier maar, Hank! Prachtig. Kom op, ik trakteer je op koffie!"

De beide mannen verlaten de vrachtwagencabine, sluiten de auto af en lopen naar binnen als de huurauto met Bob, Jan en Arie het terrein opdraait.

"Twee koffie en twee appelpunten graag, juffrouw. Dank u wel," zegt Mat als de serveerster langskomt. Na een eerste slok te hebben genomen, zegt Mat: "Zo, ik zal nooit het gezicht van die drie knapen daar bij dat motel vergeten. Wat keken die op hun neus, toen we wegreden! Nu we hier toch zitten, kunnen we meteen rustig kijken, waar we moeten zijn. Geef mij de vrachtbrief eens even?"

"Die heb ik niet bij me, Mat. Hij ligt in de auto. Wacht maar. Ik haal 'm effe!"

Hank staat op en loopt naar buiten.

"Daar is onze kans, boys! Erop af!" zegt Arie die vanuit de auto Hank uit het restaurant ziet wandelen naar de vrachtwagen. Op het moment, dat hij de sleutel in zijn portier steekt, krijgt hij een enorme klap in zijn nek. Bewusteloos wordt hij opgevangen door Jan en Bob en zij houden hem strak tussen hen in. Ze kijken snel rond, of iemand hun heeft gezien, maar het parkeerterrein is verlaten. Een beetje dronken lijkend loopt Hank in de maat met hun mee naar de huurauto, die Arie een beetje afzijdig heeft geparkeerd.

"Zo, dat ging van een leien dakje! Goed gedaan, boys!" glimt hij. "Gelukkig hoefden we de scène niet in het restaurant te spelen. Kom, boeien die man en in de kofferbak met hem. Heb je touw?"

"Nee, maar in de vrachtwagen ligt zeker wel een bos. Die haal ik wel even op."

Jan pakt de sleutels van Hank en loopt naar de vrachtwagen. Hij ziet dat onder de trekker dieseltanks en afsluitbare opbergruimtes zijn gemonteerd. Feilloos kiest hij de juiste sleutel en komt even later met een bos touw terug. Ze binden Hank stevig vast en duwen een lap in

zijn mond. Even later ligt hij min of meer comfortabel in de kofferruimte van de huurauto.

"En nu wegwezen, Bob. Wij maken hier de boel wel af!"

Bob opent de deur en gaat op de chauffeursplaats zitten. Hij start de nog warme dieselmotor vlot en rijdt voorzichtig het parkeerterrein af. Jan en Arie gaan in de huurauto zitten. In het restaurant wacht Mat op de terugkomst van Hank en kijkt gedachteloos naar buiten, als hij de Evers-container ziet langsschuiven. Hij geeft een schreeuw en rent naar de deur, daarbij de serveerster omlopend, die met een blad vol glazen water de keuken uitkomt. De glazen vallen rinkelend op de tegelvloer en de serveerster geeft een harde schreeuw. "Kunt u niet uitkijken? Kom terug! U moet betalen!"

Mat loopt echter snel door de deur naar buiten en ziet net de vrachtauto onder het viaduct linksaf slaan.

"Houd de dief! Houd de dief!" schreeuwt Mat. Twee mannen pakken hem van achter vast.

"Zo gaat dat dus niet, mijnheer! Wel bestellen, maar niet betalen. Daar hebben we schoon genoeg van!" De gérant komt erbij. "Goed gedaan! Wij zullen deze knaap eens even aan de politie uitleveren. Berg hem voorlopig maar op in de stookkelder!"

Jan en Arie zien dit alles gebeuren en stappen uit de auto.

"Sorry, dat we er ons mee bemoeien, maar mijnheer hier heeft gelijk. Wij zagen hoe een vent een grote container vrachtwagen meenam. Als je als eigenaar je eigen auto voorbij ziet rijden achter een goede kop koffie, wat zou u dan doen? Toch ook direct er achter aanrennen? Ik ben toevallig de eigenaar van de lading en stel het volgende voor: laten we dit even soepel oplossen! Voor hoeveel heeft mijnheer besteld?"

De gérant kijkt verrast op en ziet snel, dat hij zijn schade ruimschoots kan goedmaken.

"Laat mijnheer maar los, jongens. De rekening bedraagt 13,60 euro, mijnheer!" zegt hij tegen Arie. "Maar er is ook een dienblad vol glazen Spa blauw naar de grond gegaan!"

"Goed, ik doe niet moeilijk! Hier hebt u vijftig euro. Dekt dat al uw schade?"

"Jazeker, mijnheer. Dank u wel!"

Jan sist tegen Mat: "Meekomen jij! Houd je koest met je mond dicht! Begrepen?"

"O.K., O.K. Ik hou me netjes!"

Ze draaien zich om en tronen Mat mee naar de huurauto. Zonder dat de mannen van het restaurant het zien, verwisselt de Luger van eigenaar. Mat protesteert niet en vraagt:

"Waar is Hank?"

"Voor jou een vraag, voor ons een weet!"

"En jij," zegt Jan streng, "gaat ons nu vertellen, waar je die auto moest brengen!"

"Wel, weer terug naar de States! We konden niet zo gauw een aansluitende boot in Rotterdam vinden en zo kwamen we in Antwerpen terecht!"

"Maar wist je dan waar je moest zijn?"

"Nee, ik niet. Maar Hank wel! Hij heeft vrachtbrieven waar alles op staat!"

"Je bedoelt deze zeker?"

Mat verbleekt. "Hoe... Hoe komen jullie daaraan?"

"Och... regeren is vooruitzien, nietwaar? Maar we kunnen je wel vertellen, dat wij al in Eemnes wisten, waar jullie moesten zijn!"

"Wat een ongelofelijke stomkop is die Hank! Kan nog niet eens op een paar papieren passen!" gromt Mat woedend.

"Jan, jij hebt vast wel een stukje touw over? Bind Mat maar eens goed vast en zet hem in de auto!"

Op de achterbak gezeten, tovert Jan een klein notitieboekje uit zijn zak. "Wat dacht je ervan, Arie? Zullen we even de kosten optellen van dit avontuur? Eens kijken. Huur auto: 300 euro, Broodjes: 72 euro..."

"Waaat?... 72 euro voor broodjes? Hoe komen jullie daarbij?"

Jan wijst zwijgend op Arie en Mat knikt gelaten. "O, ja! Dat was ik even vergeten."

"Coca-Cola: 12 euro, koffie en dienblad Spa naar de grond gewerkt: 50 euro. Dat maakt samen: 434 euro. Arie, pak jij even de beurs van mijnheer? Dan regelen we meteen even de schadevergoeding!"

Arie opent de portefeuille van Mat, waarin ettelijke briefjes van 100 zichtbaar zijn. "Als ik even snel tel, dan zit er voor meer dan vierduizend euro in deze knip, Jan!"

"Mooi! Ik heb zo'n idee, dat wij nog enige andere kosten zullen krijgen. Ik rond dus de kostenpost af op duizend euro!"

"Wat voor kosten? Jullie zijn gewoon smerige dieven!"

"Nee hoor!" verdedigt Jan zich. "Ik denk, dat wij jouw taak moeten overnemen en we zullen dus wel ergens moeten gaan slapen en de wagen zal wel eens wat dieselolie willen hebben!"

"Wat stel je voor, Jan?"

"Ik stel een schadevergoeding van duizend euro de man voor. Dat is echt een koopje. Plus die duizend voor de onkosten, maakt vierduizend euro. En daarmee komt hij er nog genadig mee af, want hij heeft vast al een veelvoud verdiend met het aannemen van de opdracht! Goed, heb je het uitgeteld? Stop die portefeuille maar weer terug in zijn dure jasje. En kom even mee!"

Buiten bespreken ze, wat ze met de boeven gaan doen.

"In feite hebben we ze genoeg gestraft. Aan die auto kunnen ze toch niet meer komen. Ik stel voor ze ergens in de bossen van Brabant te dumpen. We nemen de accu's uit hun gsm, zodat ze niet kunnen bellen. En wij nemen straks contact op met de vader van Bob. Stop een prop in zijn mond en dan kunnen we gaan!"

Arie start de motor en ze rijden weg van de parkeerplaats. Met Bob hebben ze afgesproken, dat hij de A16 weer volgt, doch nu in zuidelijke richting. Hij zal op ze wachten op de eerste grote parkeerplaats. Onderweg naar Bob zien ze een afslag naar een campingterrein. Ze slaan af en kiezen dan een klein weggetje, waar ze beide boeven laten uitstappen. Ze pakken hun gsm-toestellen af en verwijderen de batterij. "We kunnen ze gezellig samen aan een boompje vastbinden, net zoals die stunt met die caravan in België. Idee, of niet?" vraagt Arie aan Jan, die er prompt voor te porren is. Ze vinden al gauw een geschikte plek en binden Mat en Mank vast. Ze halen de proppen uit hun mond en geven hun wat meegenomen water.

"Dit is een vuile rotstreek!" begint Mat te tieren.

"Vriendje Mat! Zo is het wel voldoende geweest. Jullie komen niet om! Ik laat de fles met water hier achter en jullie zijn handig genoeg om elkaar te kunnen losmaken. Wij nemen uiteraard de auto mee en de Luger. Dat is absoluut geen speelgoed voor jullie!"

Hank kijkt ze vuil aan, maar heeft inwendig wel wat pret, want zijn portefeuille is niet geplunderd door de jongens. Hij houdt dan ook wijselijk zijn mond.

Jan wrijft echter nog wat zout in de wonden: "Zo hebben jullie tijd genoeg om een oplossing te vinden hoe jullie onderling de schadevergoeding aan ons gaan verdelen. Een prettige dag nog en hopelijk nimmer tot ziens!"

Arie en Jan zijn nog geen tien stappen van hen verwijderd, of ze horen de beide dieven al ruzie maken over het geld, dat Mat heeft moeten afstaan. Ze rijden de A16 weer op en zien na een kwartier de grote containerauto al op een parkeerplaats staan. Jan en Arie stoppen vlak achter hem.

"Zo, Bobbie! Dat noemen we nog eens actie! Of niet?"

Bob glundert inderdaad en zegt: "Kijk, zo vind ik ook, dat zoiets moet worden aangepakt. Full power, als het ware. Trouwens, waar zijn Hank en Mat gebleven? Heb je die twee boeven zo maar laten gaan?" vraagt Bob aan Arie.

"Nou, nee. Niet laten gaan. We hebben ze vastgebonden aan een boom en wat water voor ze achtergelaten!"

"Ja, maar die Mat Zwoly heeft mijn vader opgelicht! Die kan hem zo voor de rechtbank slepen! Dat geldt trouwens ook voor die rotte chauffeur, die Hank... Dinges!"

"Ja, Bob. Dat weet ik. We hebben een ruime schadevergoeding bedongen. Hier: deze duizend euro zijn voor jou!"

Bob pakt het geld aan en bromt nog wat na. Dan zegt hij: "Ja, ik denk dat het zo het beste is. Ze kunnen voor een rechtbank waarschijnlijk alles ontkennen en zo hebben ze ook een dure les geleerd! Maar nu verder. Wat gaan we doen?"

"Eerst ga ik een telefoontje plegen. Moment!" zegt Arie geheimzinnig en pakt zijn gsm-toestel. Arie toetst een nummer in.

"Yes, Hello? Arie Roos hier. Mister Evers. Luister. Geen paniek! Uw prototype werd gestolen, maar... Nee! Laat me nu even uitspreken! Ja, hij is terug. O.K. Rustig maar.... Luister. Die Mat Zwoly, die u heeft ingehuurd om dat ding naar Nürburg te rijden, is een van de dieven! Die hebben wij samen met een maat in het kwaad gepakt. Wat? De politie? Lijkt ons niet verstandig, nee! Ze hebben bekend en ik neem aan, dat ze hun les hebben geleerd! Wij zullen wel tegen de politie zeggen, waar ze gevonden kunnen worden. Wat zegt U? Wij? Wij zijn nu zo'n tien kilometer van Breda in het zuiden van Nederland. Wat? Nürburg? Ja, geen probleem. Komt in orde! Oh, nog de groeten van Bob! Yes! Bye!"

"Wat vertelde hij allemaal?" zegt Bob, die allang blij is, dat Arie het telefoontje pleegde. Meestal vraagt zijn vader om direct naar huis te komen.

"Je vader was heel erg blij, dat hij zijn protomodel weer terug had. Hij had al met Nürburg gebeld en was al wat ongerust, omdat de truck nog niet was aangekomen! Hij reist vanavond naar Duitsland af, zodat we hem daar kunnen treffen."

"En wie gaat nu dat ding naar Nürburg brengen?" vraagt Jan.

"Wel, wij drieën natuurlijk!"

"Wie wil er bij mij het eerste stuk meerijden? Dan wisselen we na de grens!" zegt Bob bij de deur van de vrachtauto staande.

"Goed idee. Dan maken we daar een eetstop!" juicht Arie in het vooruitzicht zijn maag te kunnen vullen. "Jan, rijdt jij als eerste maar met Bob mee. Val maar aan, ik volg!"

De reis naar Nürburg verloopt zonder problemen en dankzij de speciale pas kunnen ze zo het proefterrein op. Ze laden de beide auto's uit en alle monteurs kijken verbaasd naar de mooie two-tone gespoten Nash Metro uit 1960.

"Wat is dat? Moet die hier rijden? Het is vast een vergissing!"

Jan helpt ze echter snel uit de droom en de baancommissaris zegt tegen hem: "Jij bent vast wel in voor een unieke ervaring? Ik bied jou net zoveel rondjes aan als je wilt op de Ring! Hier, een doorlopende pas! Man, wat is dat een prachtig wagentje! En die hebben jullie samen opgeknapt? Nou, mijn hulde, hoor!"

Hij klapt enthousiast in zijn handen en alle omstanders applaudisseren mee. Jan krijgt er zowaar een rood hoofd van. "Dank u wel, mijnheer. Dat is echt een enorme verrassing. Gaat u me ook persoonlijk afvlaggen?"

"Ja hoor! Dat wil ik best doen. Geef me maar even een seintje, wanneer je gaat rijden. Dan krijg je achteraf ook nog alle meetresultaten uitgeprint mee!"

Jan gooit zijn Nash vol met benzine en rijdt twee proefrondjes. Daarna gaat hij met een opgewarmde motor vol gas over de baan. Hij kijkt op zijn teller, die geijkt is in mijlen en kilometers. 132 staat op de teller. "En voor een ongeblazen anderhalf liter motortje van 48 pk is dat toch niet slecht," vindt Jan.

Hij rijdt volgens de instructies van de baancommissaris vijf rondjes, waarna hij wordt afgevlagd met een echte zwart-wit geblokte racevlag.

In de pits aangekomen komt de baancommissaris naar hem toe lopen met ene aantal velletjes kettingpapier in zijn handen. De prints geeft aan, dat hij 126 echte kilometers per uur heeft gereden.

Nu komt Bobs vader binnen. "Geweldig gedaan, boys! Ik ben echt trots op jullie! Namens de fabriek krijgen jullie niet alleen die overtocht en kosten vergoed, maar ook een beloning! Wat dachten jullie van 50.000 dollar de man? Dat is toch niet krenterig te noemen, hè Jan?"

Jan krijgt een kleur als een boei en stottert een beetje:
"Nee, mmister Evers! Ddank u wel!"

De rest van de dag wordt het prototype voorbereid voor een aantal zware testen over verschillende wegsoorten.

's Avonds eten ze met zijn vieren in een lokale eettent en Bobs vader weet al precies, wat hij wil hebben. Sauerkraut met worst! Bij de eerste hap vertrekt hij zijn mond in een zure, samengeknepen grimas. "Oef! Dat is wel een heel speciale smaak. Waarmee kan ik die het beste wegspoelen?"

"Bier, mister Evers! Veel bier!" zeggen de drie vrienden lachend om de reactie.

De jongens genieten nog een aantal dagen mee met de testritten en besluiten dan om naar huis te gaan. De huurauto kunnen ze in Duitsland achterlaten en ze rijden ietwat oncomfortabel met zijn drieën geperst in de Nash naar huis.

"Zo, dat was me het avontuur wel!" zegt Arie, die ondertussen gespannen op de wegenkaart kijkt. "Jan, over vijf kilometer is een wegrestaurant. Kun je daar even stoppen?"

"Tuurlijk, moet je even naar de WC of is het weer etenstijd?"

"Allebei!" lacht Arie

© O.C.A. van Lidth de Jeude
Soest, september 2006